Nr. 13

31 maart 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Goudzoekers

door Ford Whitaker

Met een schurend geluid kwam de kano tot rust op de zandige oever van het meer. Twee mannen stapten uit en begonnen meteen met het uitladen van hun voorraad. De kano zelf legden ze omgekeerd onder een boom en de voorraden droegen ze naar de blokhut, die wat hoger tussen het groen verscholen stond. Ze werden vergezeld door een prachtige, goudgele jachthond, die enthousiast ronddartelde tussen de bosbessestruiken.

De jongste van de twee mannen, Pat Carrick, had op Indiaanse manier een draagband om zijn voorhoofd en vervoerde zo de helft van de lading. De andere, Phil Hartmann, had met veel gekreun een zak meel op zijn schouders gehesen.

,,Ben jij soms van plan je een ongeluk te sjouwen?" bromde Hartmann korzelig. Hij vond blijkbaar dat Pat zich een beetje uitsloofde, door zoveel tegelijk mee te nemen. ,,We hebben toch zeker tijd genoeg." Hij liet de zak van zijn schouder vallen, leunde tegen de deurpost en begon een sigaret te rollen.

,,Ach," lachte Pat, terwijl hij zijn lading met een handige beweging op de grond liet ploffen, ,,je weet dat ik nou eenmaal van aanpakken hou. Het is trouwens eerder donker dan je denkt en er is nog een hoop te doen."

Het was maar goed dat Pat een kalme, rustige natuur had, anders zou hij wel scherper geantwoord hebben. Telkens als er een karweitje op te knappen viel, was het Pat die meteen begon, terwijl Hartmann maar wat rondlummelde. Van de dag af dat ze samen naar Pauguhland waren gegaan om goud te zoeken, was het al zo en een ander zou er al lang de brui aan hebben gegeven.

Ik begrijp niet hoe we ooit bij elkaar zijn gekomen, dacht Pat weleens bij zichzelf. We zijn zo verschillend als twee mensen maar zijn kunnen. Toch ging hij welgemoed verder met het opruimen van wat ze hadden meegenomen en hij verheugde zich erop na het werk op zijn gemak een stevige maaltijd te gaan verorberen. Hij zag met plezier hoe zijn hond nog uitgelaten rondddraafde en riep: ,,Sal is in ieder geval reuzeblij, dat hij weer thuis is."

,,Thuis?" mopperde Hartmann, die zich langzaam en met tegenzin losmaakte van de deurpost, ,,noem jij dit krot je thuis? Ik begin danig het land te krijgen aan dit gat."

,,Maar we zijn hier in weken niet geweest," protesteerde Pat, ,,en toen we onderweg waren, was je steeds aan het zeuren dat je geen slaap genoeg kreeg!"

,,Nogal wiedes. We waren een mooi stel stommeriken, die zichzelf voor niets afbeulden. Goud zoeken noemen ze dat. We lijken wel gek. We hebben niets gevonden en we zullen wel nooit iets vinden ook."

,,Ik heb je van tevoren gewaarschuwd, Phil; het is niet gemakkelijk en er zit een hoop zwaar werk aan vast. Misschien heb je geluk, misschien niet. Je moet de moed echter niet zo gauw laten zakken."

,,Ach man, hou toch op! En begin alsjeblieft niet weer met dat smoesje van: als er goud zit, zullen we het vinden ook."

,,En toch is het zo," zei Pat rustig. Hij boog zich over de laatste pakken van de voorraad en legde het touw eromheen.

,,Ik denk dat ik een half uurtje in het bos ga rondneuzen," zei Hartmann, terwijl hij zijn geweer van de dennetak pakte, waaraan hij het had opgehangen. ,,Ik zal eens kijken of ik iets voor de pot kan schieten."

,,Ja, doe dat," stemde Pat in, de rest van de pakken op zijn rug ladend. ,,Neem Sal maar mee, die zal de boshoentjes wel voor je opjagen. En ze apporteren ook."

,,Oké!" antwoordde Hartmann, terwijl hij wegslungelde met het geweer over zijn schouder. De hond had blijkbaar begrepen waar het om ging en keek naar zijn baas hoe die erover dacht.

,,Vooruit maar, jongen," zei Pat en met vrolijke sprongen rende Sal achter Hartmann aan.

Er was nog veel te doen. Toen de voorraad binnen was, begon Pat met het schoonmaken van de hut, die de hele zomer had leeggestaan. Het was heerlijk om de bijl weer eens te kunnen hanteren en blokken te splijten voor de kachel. Het gaf een voldaan gevoel om het glanzende staal van de bijl te zien verdwijnen in het hout dat netjes in tweeën kliefde. Het splijten van blokken was voor Pat meer een prettig tijdverdrijf dan werk. Voor hem betekende het huiselijke gezelligheid. . . een vrolijk loeiende kachel in de herfstavonden, die je omsloten als een dik gordijn.

,,Ik geloof dat ik zo wel genoeg heb," mompelde Pat, toen er een aardig stapeltje brandhout buiten de hut opgehoopt lag. ,,Ik zal maar eens gauw voor het eten gaan zorgen. Ik weet niet hoe het met Phil staat, maar mijn maag begint danig te knorren."

Het knallen van een geweerschot in de verte deed hem even stilstaan.

Dat zal Phil zijn, dacht hij. Ik hoop dat hij iets lekkers meebrengt.

Hij ging naar binnen en maakte de kachel aan, die in een wip stond te knetteren en te loeien. Een gezellig sliertje blauwe rook kringelde langzaam omhoog in de frisse avondlucht. Pannetjes kletterden, terwijl Pat allerlei werkjes verrichtte. Hij bakte gauw wat pannekoeken en sneed toen een paar forse biefstukken van een kariboebout, die hij had geruild tegen

een handvol kogels met een Chipewa-Indiaan.

Hij zette de koffiepot op de kachel en begon de biefstuk vast in de pan te braden. Hij keek onderwijl eens uit het raam en zag Hartmann juist tussen de bomen te voorschijn komen. Daarna besteedde hij zijn aandacht weer aan de koekepan en even later kwam Hartmann binnen.

„Wat, niets meegebracht?" vroeg Pat, toen hij zag dat Hartmann behalve het geweer niets bij zich had.

„Nee," beet Hartmann hem stug toe.

„Ik dacht dat ik daarnet een schot hoorde. . . Dat was jij toch?"

„Ja, een korhoen of zo. Kon het niet goed zien. Bovendien schoot ik mis."

„Jammer. Maar waar is Sal?"

„Die zal wel hier of daar uithangen."

„Is hij dan niet met jou teruggekomen?"

„Natuurlijk, hij is vast ergens in de buurt. Misschien zit hij een vos achterna of zo iets."

Hartmann leek nogal onrustig en schoof weg uit het licht van de olielamp, terwijl Pat de laatste hand legde aan het avondmaal.

„Kom maar eten," zei Pat, borden en mokken op tafel zettend. Hij ging nog even naar de deur en floot.

„Sal," schreeuwde hij, „waar zit je toch? Kom binnen, jongen!" Maar de hond gaf taal noch teken en Pat ging weer naar binnen.

„Vreemd," mompelde hij, „dat is niets voor Sal. Wat zou hij in vredesnaam aan het doen zijn?"

„Ach, zeur toch niet," zei Hartmann ongeduldig. „Misschien is hij een vos op het spoor, zoals ik al zei."

„Oké, oké," zei Pat, „maak je maar niet zo dik."

Terwijl hij at wierp Pat een onderzoekende blik op Hartmann en fronste zijn wenkbrauwen. Wat heeft Phil toch? vroeg hij zich af. Het is net of hij zich ergens over zit op te winden.

Hoewel Pat er niet aan wou toegeven, begon een knagende verdenking in hem op te komen. Zijn eetlust was ineens verdwenen. De biefstuk waarnaar hij zo lang gesnakt had, had opeens zijn aantrekkelijkheid verloren. De pannekoeken smaakten aangebrand en de koffie was lauw. Of het leek er in ieder geval op. Hij schoof plotseling zijn stoel naar achteren en liep naar de deur, trok die open en ging naar buiten. Dringend klonk zijn gefluit door de donkere avond.

„Sal!" toeterde hij met zijn handen rond zijn mond, „kom hier, jongen! Waar zit je toch?"

Een tijdje stond hij gespannen te luisteren, in de hoop dat hij de hond in het kreupelhout zou horen bewegen of hem zou horen blaffen tegen wat wild dat hij in een boom kon hebben gejaagd. Maar het bos was stil als het graf. Met een leeg gevoel in zijn maag deed Pat de deur dicht en kwam aan tafel terug. Nog nooit had Sal zo iets gedaan, daarvoor was hij te goed getraind.

Hartmann schuifelde zenuwachtig met zijn voeten onder tafel, terwijl hij een greep naar de koffiepot deed.

„Man, zanik niet zo," zei hij tegen Pat, zijn blik ontwijkend. „Het is toch de gewoonste zaak van de wereld dat een hond achter iets aanzit?"

„Sal gaat nooit in zijn eentje op jacht," gaf Pat te kennen. „Hij is een afgerichte hond. En vertel me nou eindelijk eens waar je hem voor het laatst gezien hebt."

„Ja, hoor 's, dat weet ik niet meer. Ergens in de bossen."

Pat draaide zijn stoel om en ging met gekruiste armen over de leuning hangen.

„Toen jij dat schot loste," zei hij langzaam, met een harde blik in zijn ogen, „waar was Sal toen?"

„Hoe kan ik dat nou weten? Er vloog een eend over mijn hoofd en daar heb ik op gemikt."

„Een eend? Daarnet zei je een korhoen! Zeg op, wat was het?"

„Ach, zeur toch niet," zei Hartmann ongeduldig. „Misschien is hij een vos op het spoor, zoals ik al zei."

„Ik weet het niet. Misschien was het een eend, misschien een korhoen, ik kon het niet zien."

„Kom nou, Phil," zei Pat zo kalm mogelijk, „waarom vertel je het me niet?"

„Wat moet ik je vertellen? Wat bedoel je eigenlijk?" riep Hartmann. Hij stond zo wild op dat zijn stoel bijna omviel. Met zijn rug naar Pat gekeerd rolde hij een sigaret. „Wie denk je wel dat je bent, een politieagent of zo? Het lijkt wel of je me een kruisverhoor staat af te nemen. Ik weet niet waar die hond is en het kan me niet schelen ook."

Pat stond op. „Ik ga naar buiten om hem te zoeken," zei hij moedeloos.

Hartmann aarzelde een ogenblik en keek Pat onderzoekend aan. Toen drukte hij zijn sigaret op een bord uit.

„Ik ga met je mee," zei hij schor.

In het licht van de maan en met behulp van een zaklantaarn zochten ze twee uur lang naar de vermiste hond. Tegen alle hoop in ging Pat door met roepen en fluiten, maar alleen de echo van zijn eigen stem of het krassen van een uil antwoordde hem. Met een bezwaard hart strompelde hij rond, steeds meer ervan overtuigd rakend dat het tijdverspilling was. Een keer brak er iets door het kreupelhout en zijn hoop flikkerde even op, maar even later zag hij het vluchtige silhouet van een hert in het maanlicht. Verderop hoorde hij Hartmann fluiten en roepen.

De komediant, dacht Pat en voelde zich nog akeliger dan hij al was.

„Je dacht me zeker voor de gek te kunnen houden, is het niet, Phil?" vroeg hij later, toen ze bij de hut terug waren.

Hartmann was juist bezig zijn mocassins uit te trekken en staarde Pat verbaasd aan.

„Ik weet niet waar je het over hebt," fluisterde hij bijna, terwijl hij schichtig opzij keek.

„Een ongeluk kan iedereen overkomen," ging Pat met moeite door. „Waarom geef je niet toe dat je per ongeluk op Sal hebt geschoten, dan heb ik tenminste zekerheid. Alles is me liever dan die huichelarij van je, dat je net doet of je nergens van af weet. Als je een kerel was, had je het meteen opgebiecht en ik zou het je niet eens kwalijk kunnen nemen. Ik weet hoe makkelijk je je kunt vergissen in het schemerlicht en een ongeluk ligt in een klein hoekje."

„Je lijkt wel gek," zei Hartmann beverig en kroop onder de wol.

Pat ging in zijn kooi liggen en tuurde naar de balken. Hij voelde alle energie uit zich wegtrekken, alsof hij uitgedroogd was, leeg. Hij kon zelfs niet eens aan Sal denken. Met zijn handen achter het hoofd gevouwen lag hij voor zich uit te staren en luisterde naar het tikken van zijn polshorloge dat ongewoon luid leek te klinken in de doodse stilte. Hij voelde dat hij geen oog dicht zou doen... dat hij zo zou blijven liggen terwijl de uren traag voorbijkropen en de geheimzinnige geluiden van het nachtelijke woud zacht tot hem door zouden dringen. Maar eindelijk viel hij toch in slaap; de loodzware slaap van een door en door vermoeide man.

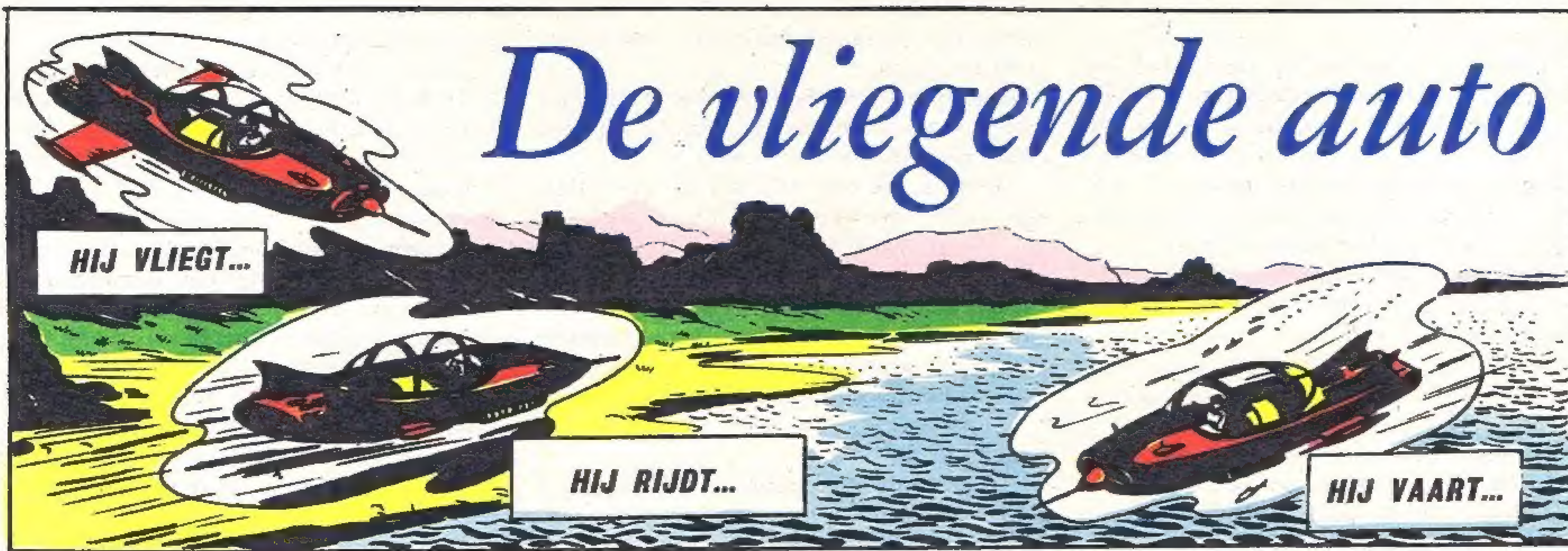
Zoals gewoonlijk werd hij wakker bij het krieken van de dag. Hij merkte tot zijn verbazing dat Hartmann al op was. De koffiepot stond te pruttelen op de kachel en Hartmann was zijn rugzak aan het volproppen.

„Wat ben jij van plan?" vroeg Pat, terwijl hij uit zijn kooi zwaaide om zich aan te kleden.

„Ik schei ermee uit," zei Hartmann. „Ik

Vervolg op blz. 26

De vliegende auto

DE SPION, ZARIN EN GELLER HADDEN EEN GEHEIM VLIEGTUIG GESTOLEN UIT EEN FABRIEK IN AUSTRALIË. DE AUTO ACHTERVOLGDE HEN, MAAR STORTTE NEER, EVENALS HET VLIEGTUIG. DE SPIONNEN WISTEN TE ONTKOMEN. MIKE EN DE ANDEREN WILDEN HET GEHEIME VLIEGTUIG NAAR DE FABRIEK TERUGBRENGEN.

ALS WE HET VLIEGTUIG NU EENS MET EEN PAAR KABELS ONDER DE AUTO HINGEN, MIKE...

JA, IK SNAP WAT U BEDOELT. HET IS TE PROBEREN.

IK HOOP DAT DEZE KABELS HOUDEN!

MIKE BRACHT DE AUTO BOVEN HET VLIEGTUIG EN PROFESSOR POPKISS EN DR. BEAKER MAAKTEN DE KABELS VAST.

DIE KABELS ZIJN STERK GENOEG. ALS DE MOTOREN VAN DE AUTO HET MAAR AANKUNNEN...

TOEN WAS ALLES KLAAR...

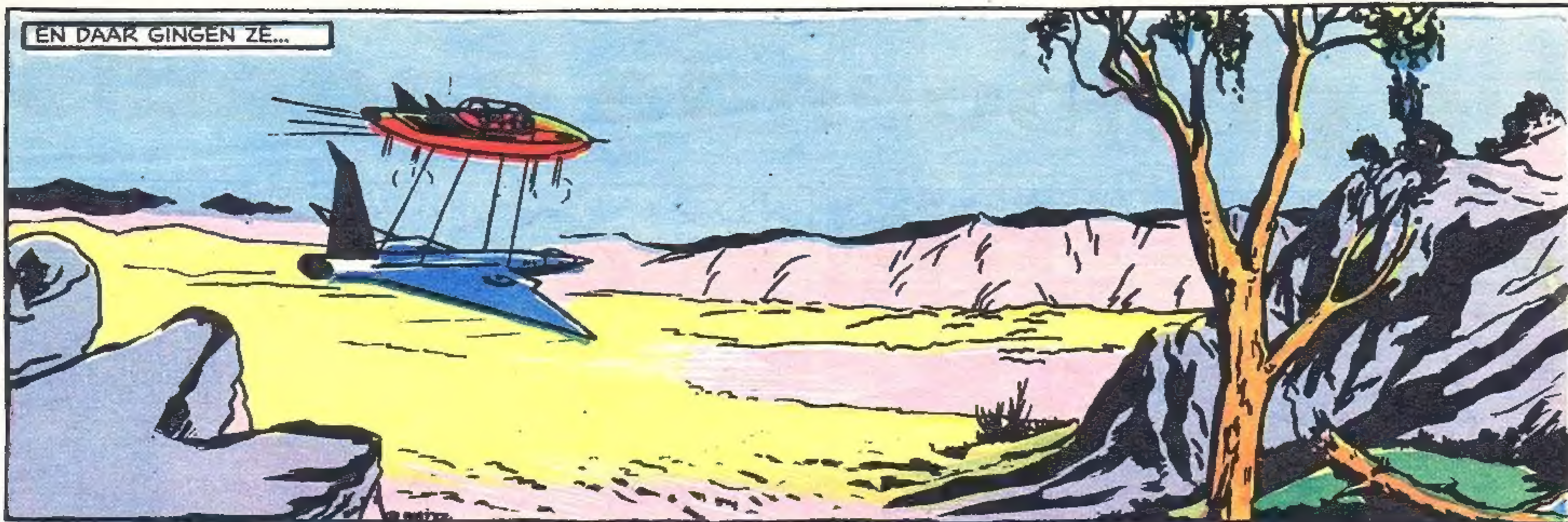
LET OP! IK TREK ZACHTJES AAN!

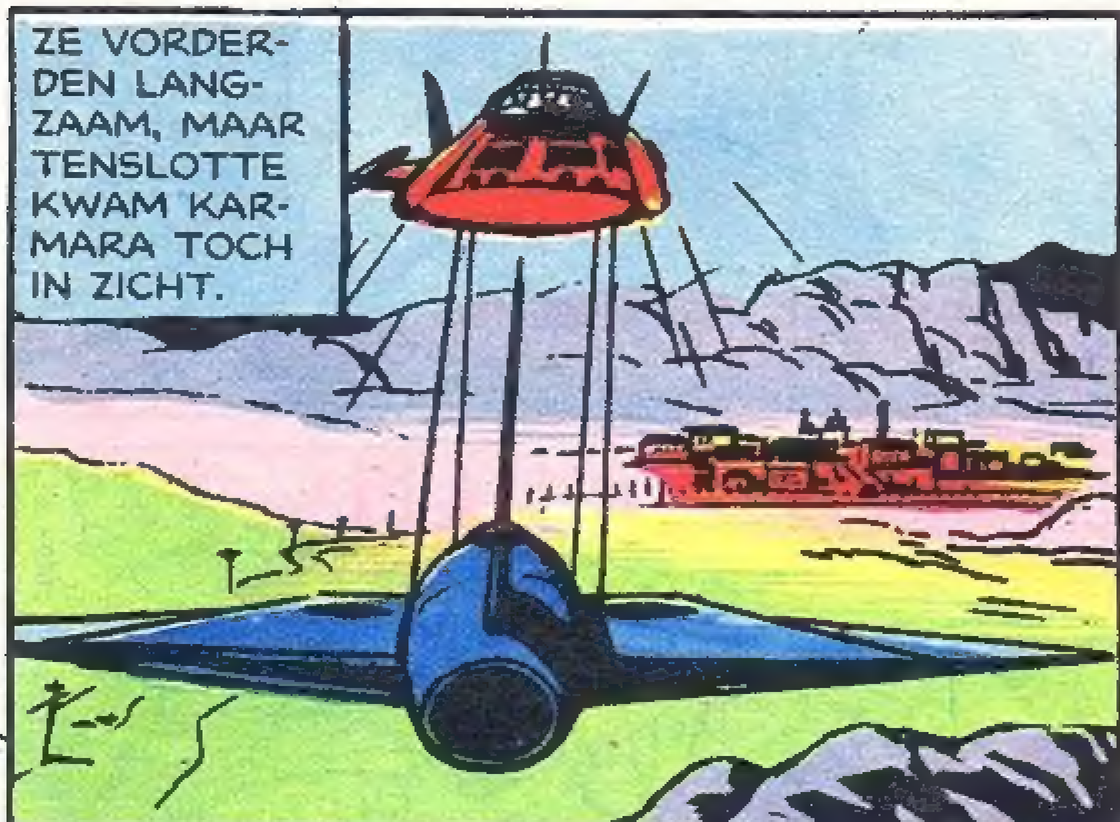
DE KABELS TROKKEN STRAK EN LANGZAAM STEEG HET VLIEGTUIG.

HOERA! HET GAAT!

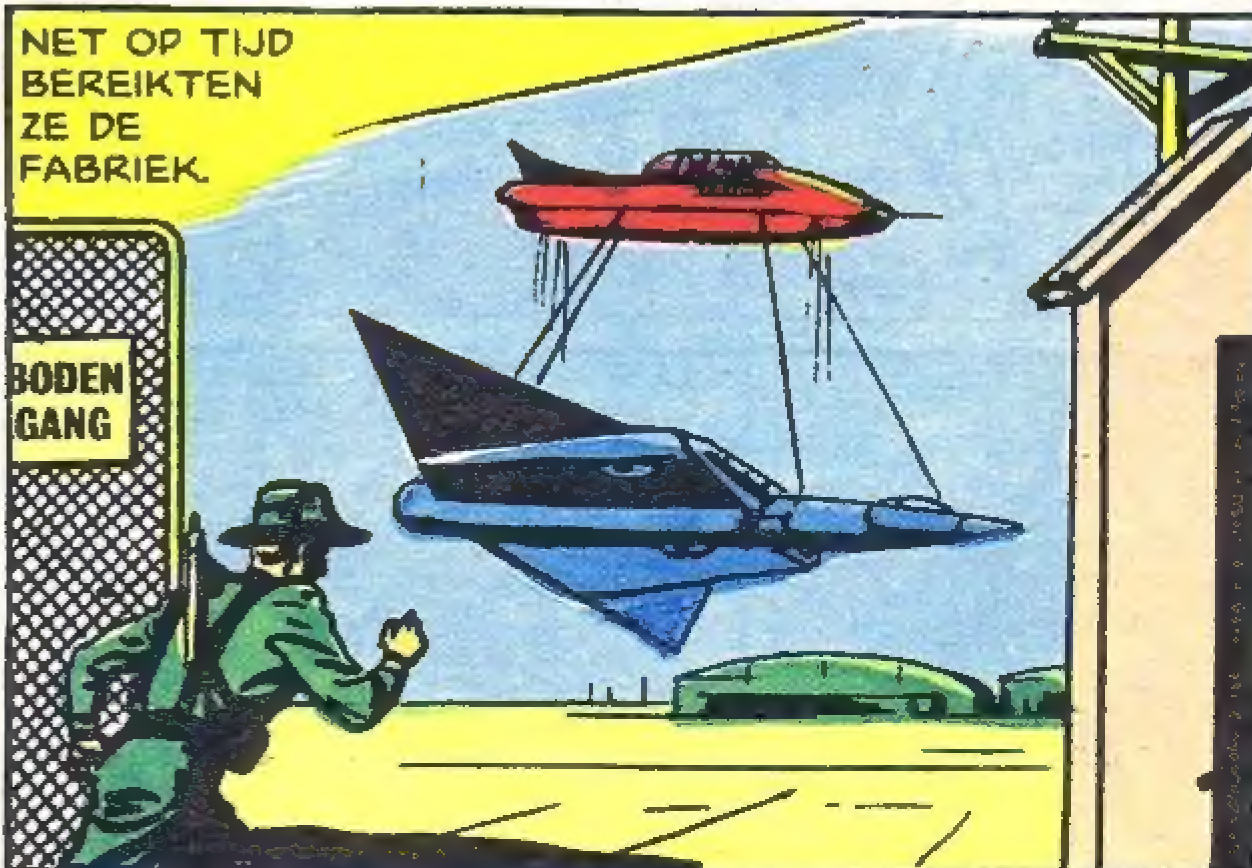
MIKE LIET HET TOESTEL WEER DALEN EN VLUG KLOM IEDEREEN IN DE AUTO.

KOM, MITCH, STAP IN! WE GAAN!

EN DAAR GINGEN ZE...

ZE VORDERDEN LANGZAAM, MAAR TENSLOTTE KWAM KARMARA TOCH IN ZICHT.

OPEENS...
MIKE, EEN VAN DE KABELS GLIJDT VAN HET VLIEGTUIG AF! WE MOETEN VLUG ZIJN!

NET OP TIJD BEREIKTEN ZE DE FABRIEK.
BODEN GANG

DE MENSEN VAN DE FABRIEK WAREN BLIJ DAT HET VLIEGTUIG WEER TERUG WAS.
WE GAAN NU EERST DE KAPOTTE VLEUGEL VAN DE AUTO REPAREREN.
U KUNT DAT HIER IN DE FABRIEK DOEN ALS U WILT.

ER GINGEN DRIE DAGEN VOORBIJ EN DE REPARATIE WAS IN VOLLE GANG.
IK HOOR NET DAT DE POLITIE DE SPIONNEN NOG NIET HEEFT GEVONDEN.
ZE KUNNEN NIET VEEL BEGINNEN, WANT ZE HEBBEN GEEN TEKENINGEN VAN HET VLIEGTUIG.

WEER TWEE DAGEN LATER...
HOE STAAT HET ERMEE, PROFESSOR? IS DE AUTO AL KLAAR?
BIJNA. WE MOETEN DE NIEUWE VLEUGEL NOG MONTEREN.

IK LEES HIER DAT DE EXPEDITIE VAN MIJN VADER VERDWAALD IS IN DE JUNGLE VAN DE AMAZONE!

De gehoornde hagedis

ALPHA LEGDE UIT DAT DE ZONEN VAN DE ZON EEN INSTELLING WAS, DIE IEDER DIE ZICH IN NOOD BEVOND HIELP. HUN HOOFDKWARTIER WAS DE TEMPEL VAN DE DAGERAAD EN HET WAS ALPHA'S TAAK OM ALS BOODSCHAPPER IN HET OERWOUD TE ZOEKEN NAAR MENSEN EN DIEREN DIE HULP NODIG HADDEN. WAT HET HEILIGE EMBLEEM BETROF: DAT KREGEN ALLE VRIENDEN VAN DE ZONEN VAN DE ZON. HET WAS DUIDELIJK DAT LEE EN TRACY ER ONEERLIJK AANGEKOMEN WAREN.

Roger Barlow

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

7

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de twee jongens voor de grote sledewedstrijd naar Skagway. Tijdens de tocht raken de jongens Charley kwijt en verdwalen. Ze bouwen een hut om de nacht in door te brengen.*

Sandy nam een halfbevroren boterham uit de knapzak en gaf die aan Jerry. ,,Pas op dat je je tanden niet stukbijt."

,,Dank je." Jerry vulde twee aluminiumbekers met koffie en dronk een slokje. ,,Die koffie is in elk geval zo goed als warm," zei hij.

,,Ik heb een idee," zei Sandy. ,,We laten de bekers op de primus warm worden en leggen de boterhammen boven op de bekers. Op die manier kan het brood ontdooien."

,,Tjonge, ja. Als het niet zo koud was, zou ik mijn pet voor je afnemen."

Tien minuten later waren ze bezig aan een eenvoudige, maar smakelijke maaltijd. Jerry dronk bedachtzaam van zijn koffie en zei: ,,Eerlijk gezegd smaakt het mij prima."

Sandy knikte en antwoordde: ,,Ik weet nog hoe we vroeger weleens kampeerden en dan aardappelen kookten op een houtvuurtje. Dan zeiden we ook altijd dat het prima smaakte. Meestal waren ze wel roetzwart en allesbehalve gaar, maar daar trokken we ons niets van aan." Hij draaide de vlam van de primus een beetje lager. ,,Door die hete koffie krijg ik het in elk geval lekker warm."

,,Nou," zei Jerry, ,,dat is nog geen reden om de primus lager te draaien. Hoe warmer het hier wordt, hoe beter."

Sandy schudde zijn hoofd. ,,In zo'n koude streek als deze kun je het zelf ook beter een beetje koud hebben. Hoe warmer je het krijgt, des te groter de kans is dat het transpiratievocht op je huid bevriest als je weer buiten komt."

,,Transpiratie?" vroeg Jerry ongelovig. ,,Toe nou."

,,In elk geval kunnen we geen risico nemen. Zo gauw we klaar zijn met eten, doe ik de primus uit."

,,Als je daar dan maar mee wacht tot ik goed en wel in mijn slaapzak zit," zei Jerry. Sandy keek ernstig voor zich uit. ,,Arme Charley. Hij zal het vannacht wel niet erg warm hebben. Geen slaapzak, geen eten. Ik wou dat ik wist waar hij uithing."

,,Het ergste is eigenlijk," zei Jerry nadenkend, ,,dat wij de schuld zijn van alles. Als wij niet achtergebleven waren, had hij niet naar ons hoeven te zoeken."

De jongens aten zwijgend de laatste boterhammen op en keken intussen door de ingang van hun schuilplaats naar buiten in de donkere nacht. ,,Binnen een uur," zei Sandy opeens, ,,is onze tent helemaal ondergesneeuwd."

Jerry tuurde in de neerdwarrelende sneeuw. ,,Vast wel. Dan zijn we totaal bedolven. Zouden we er morgenochtend nog wel uit kunnen komen?"

Sandy boog zich naar voren en verwijderde met zijn handen een beetje sneeuw voor de ingang. ,,Jawel. Dat spul is zo licht als poeder."

Toen ze klaar waren met eten en de tent een beetje hadden opgeruimd, maakten ze zich gereed voor de nacht. ,,We kunnen het best om beurten in de slaapzakken kruipen," stelde Sandy voor. ,,Anders zitten we elkaar maar in het vaarwater. Ik ga even naar buiten tot jij erin zit. Je moet met je hoofd naar de slee gaan liggen, dan ga ik andersom

liggen. Op die manier hebben we meer ruimte."

Op handen en knieën kroop Sandy door de sneeuw die voor de ingang lag opgehoopt. Toen hij ging staan, benam een scherpe, ijskoude wind hem bijna de adem en deed hem wankelen op zijn benen. Het was in hun schuilplaats veel warmer dan hij vermoed had.

Hij herinnerde zich dat Tagish Charley bij zijn bagage een sterke zaklamp had en liep door de hoge sneeuw naar de voorkant van de slee om die op te zoeken. Hij besloot dat hij hem het beste naar de schuilplaats kon brengen, zodat ze hem steeds bij de hand hadden. Hij vond de lamp zonder veel moeite en knipte hem aan om te kijken hoe de honden het maakten. Ze stonden dicht op elkaar gedrongen aan de beschutte kant van de slee en gromden en blaften onrustig. Toen de lichtstraal over hen heen gleed, liepen er een paar op Sandy toe en krabden met hun poten in de sneeuw. Hun gedrag verontrustte Sandy, want hij had gedacht dat ze al tegen elkaar aangekropen waren en sliepen. Hij liep om de honden heen en ging toen terug om met Jerry te overleggen. Terwijl hij de lichtstraal van zijn lamp op de schuilplaats richtte, zag hij dat deze veranderd was in een wit besneeuwd heuveltje en veel weg had van een igloo. Voor hij naar binnen kon kruipen, moest hij eerst weer een laag sneeuw verwijderen.

Toen hij weer binnen was, zag hij dat Jerry zich intussen in zijn slaapzak genesteld had en de capuchon die aan de zak vastzat, over zijn hoofd had getrokken, zodat alleen zijn ogen, neus en mond nog zichtbaar waren.

„Hoe is het buiten?" vroeg Jerry.

Sandy sloeg de sneeuw van zijn jack. „Hetzelfde. In één woord verschrikkelijk. De honden zijn onrustig. Ik vraag me af. . ."

„Misschien hebben ze het koud."

„Nee, dat denk ik niet. Ik geloof eerder dat ze ergens bang voor zijn."

„Kan best zijn. Ik voel me ook niet zo prettig. We zitten zo ongeveer begraven in de sneeuw. Charley is zoek en is misschien al wel doodgevroren ergens in deze ijswoestenij. Ons eten is zogoed als op. Noem het maar een gezellige boel."

Op dat ogenblik hoorden ze boven het geluid van de wind het lange, weemoedige huilen van een dier. Even later scheen het zelfs van verschillende kanten te komen.

Jerry's gezicht was bleek geworden en hij kwam vlug overeind. „Wolven."

„Ja, en nogal dichtbij ook," zei Sandy.

Buiten begonnen de honden verwoed te blaffen en te grommen.

Ondanks de ernst van de situatie moest Sandy toch lachen toen hij zijn vriend zag worstelen om uit de slaapzak te komen. In zijn opwinding kon Jerry de ritssluiting niet los krijgen. „Help me dan ook eens," riep hij wanhopig.

„Arme Charley, ik wou dat ik wist waar hij uithing."

„Kalm aan maar," zei Sandy. „In die zak zie je er uit als een overjarige rolmops."

„Hou je nou stil," waarschuwde Jerry hem. „Aanstonds horen de wolven je. Schiet maar liever op en help me hieruit."

Met zijn tweeën kregen ze de slaapzak eindelijk open en Jerry kon eruit kruipen. Sandy nam de revolver uit zijn zak en keek hem na. Er zaten nog vier kogels in.

„Hebben we nog meer munitie voor dat kanon?" vroeg Jerry bezorgd.

„Misschien bij de bagage. Ik zal even gaan kijken."

„Dan ga ik met je mee," antwoordde Jerry. „Wie weet steekt er zo dadelijk een van die wolven zijn snuit hier naar binnen."

Ze kropen de sneeuw in en richtten zich op. Sandy knipte de lamp aan en liet de lichtstraal in een wijde cirkel rond zich spelen. Maar aan alle kanten werd deze lichtstraal begrensd door een witte muur van sneeuw. Hij richtte het schijnsel op de honden, die nu zulk een lawaai maakten, dat ze het gehuil van de wolven overstemden. Ze stonden dicht bij elkaar met hun staart tussen de poten, ze lieten

grommend hun tanden zien en hun nekharen stonden recht overeind. Toen Sandy het licht in een andere richting liet schijnen, voelde hij zijn hart een slag overslaan van schrik. Tussen de neerdwarrelende sneeuw zag hij in een halve cirkel verschillende paren groenachtige lichtjes; zonder twijfel waren het de ogen van de wolven. Ze bleven maar een ogenblik zichtbaar en verdwenen toen weer buiten de lichtstraal.

Jerry greep Sandy's arm beet. „Er zijn er vast een heleboel. Ze wachten tot we ingeslapen zijn en vallen ons dan aan."

Een van de eskimohonden begon langzaam in de richting van de wolven te sluipen, waarbij hij laag over de grond voortkroop.

„Hier," riep Sandy. „Ze zullen hem met huid en haar verscheuren," zei hij tegen Jerry. Hij spande de haan van de revolver en richtte op de groenachtige ogen. „Ik zou eigenlijk liever geen munitie verspelen, maar misschien kunnen we ze zo afschrikken."

Hij vuurde drie schoten af. Het laatste schot werd onmiddellijk gevolgd door een langgerekte kreet.

„Je hebt er een geraakt," riep Jerry opgewonden.

„Sttt. Luister," zei Sandy. Boven het loeien van de storm uit hoorden ze een luid gekef.

„Het lijkt wel of ze onder elkaar aan het vechten geslagen zijn," zei Jerry.

Het gekef hield even plotseling op als het was begonnen en ofschoon Sandy nog lange tijd met zijn lamp in alle richtingen bleef zoeken, zagen ze geen spoor van een wolf meer. Toen de honden tenslotte tot kalmte kwamen en een plaats in de sneeuw zochten om te gaan slapen, waren de jongens gerustgesteld.

„Ik denk dat ze door de schoten afgeschrikt zijn," zei Sandy. „Laten we nu even kijken of we nog munitie kunnen vinden bij de bagage. Daarna gaan we naar de schuilplaats om te slapen."

„Slapen?" zei Jerry. „Ben je mal! Stel je voor dat ze terugkomen."

„Dan zullen de honden ons wel waarschuwen."

Jerry huiverde. „Nou, goed dan, als je daar zo zeker van bent."

De sneeuw had de ingang volledig geblokkeerd en ze moesten eerst weer graven voor ze naar binnen konden.

„Tjonge, het is hier binnen echt wárm," zei Jerry toen hij in de schuilplaats kroop.

De muur van sneeuw die zich aan de andere kant tegen de tent had gevormd glinsterde en voelde zacht aan. Nadat ze beiden in hun slaapzak gekropen waren, deed Sandy de primus uit.

Jerry zuchtte toen het donker was in de kleine tent. „Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik weer in mijn warme bed in Valley View lag."

„Ga nu maar slapen," bromde Sandy. Hij tuurde in de richting van de ingang en hield de revolver onder handbereik in een van de zakken van zijn jack. In geval van nood zou hij desnoods door de slaapzak heen kunnen schieten.

Langzamerhand begon hij te wennen aan de duisternis en kon hij de vage omtrek van de ingang onderscheiden. Maar na enige tijd werden zijn oogleden zwaar en zag hij alles als door een waas. Tenslotte viel hij in slaap.

HOOFDSTUK IX

In het ijs begraven

Toen Sandy wakker werd, was het nog donker in de schuilplaats. Hij wilde zich omdraaien en weer gaan slapen, maar besloot eerst te kijken hoe laat het was. Hij maakte de ritssluiting van zijn slaapzak open, zocht tastend de zaklamp en knipte die aan.

Het plotselinge licht maakte Jerry wakker. „W-wat is er?" bromde hij.

„Ga maar weer slapen," zei Sandy. „Het is nog midden in de nacht." Hij draaide aan het knopje van zijn polshorloge. „Wat zullen we nou. . ." riep hij uit en kwam vlug overeind. Hij tuurde ingespannen naar de wijzerplaat, maar er was geen vergissing mogelijk. Het was half acht. „Dat kan niet. Mijn horloge moet stil zijn blijven staan." Maar toen hij het aan zijn oor hield, hoorde hij duidelijk het regelmatige tikken van het uurwerk.

„Wat heb jij eigenlijk?" vroeg Jerry, die nu klaar wakker was, en hij richtte zich op zijn elleboog op.

Opeens begon Sandy te lachen. „O, nu begrijp ik het. We zijn ingesneeuwd. Volgens mijn horloge is het half acht en dat wilde ik niet geloven, omdat het hierbinnen nog zo donker is. Maar dat komt doordat de sneeuw het daglicht tegenhoudt."

„Is het al morgen?" vroeg Jerry. „Nou, laten we dan naar buiten gaan en eens kijken hoe het er daar uit ziet." Hij maakte de ritssluiting van zijn slaapzak open.

Sandy legde de lamp neer en probeerde met hoofd en schouders de sneeuw weg te duwen die voor de ingang lag. Maar hij had evengoed tegen een muur kunnen duwen. Hij begon met zijn handen in de sneeuw te graven, maar zijn handschoenen gleden zonder ergens houvast te krijgen langs de wand, die even glad was als een ijsbaan.

„Toe, vooruit," zei Jerry ongeduldig. „Laten we nu naar buiten gaan."

„Het hele zaakje zit vastgevroren," zei Sandy. Hij ging op de grond zitten en probeerde met zijn voeten het ijs kapot te trappen, maar er was geen verwikken of verwegen aan. Hij draaide zich om en zei tegen Jerry: „Probeer het eens aan jouw kant. Hier zit alles muurvast."

„Hier ook," zei Jerry, nadat hij een paar minuten lang met handen en voeten de sneeuw bewerkt had. „Laten we het dan hier maar eens proberen."

Hij greep het kleed dat als tentdak diende bij een punt beet en trok het onder de sneeuw uit, terwijl Sandy het bij de andere hoek probeerde. Tenslotte kregen ze het los en zagen tot hun schrik een glad en glinsterend dak van ijs boven hun hoofd. Sandy sloeg ertegen met zijn vuist en floot zachtjes. „Zo hard als ijzer."

Jerry's stem trilde een beetje toen hij zei: „Wat nu? Ik had toch wel gelijk gisteravond toen ik zei dat we onder het ijs begraven zaten."

„Kalm," zei Sandy, „het is enkel maar bevroren sneeuw. Heb jij een mes bij je? Ik heb het mijne op de slee laten liggen."

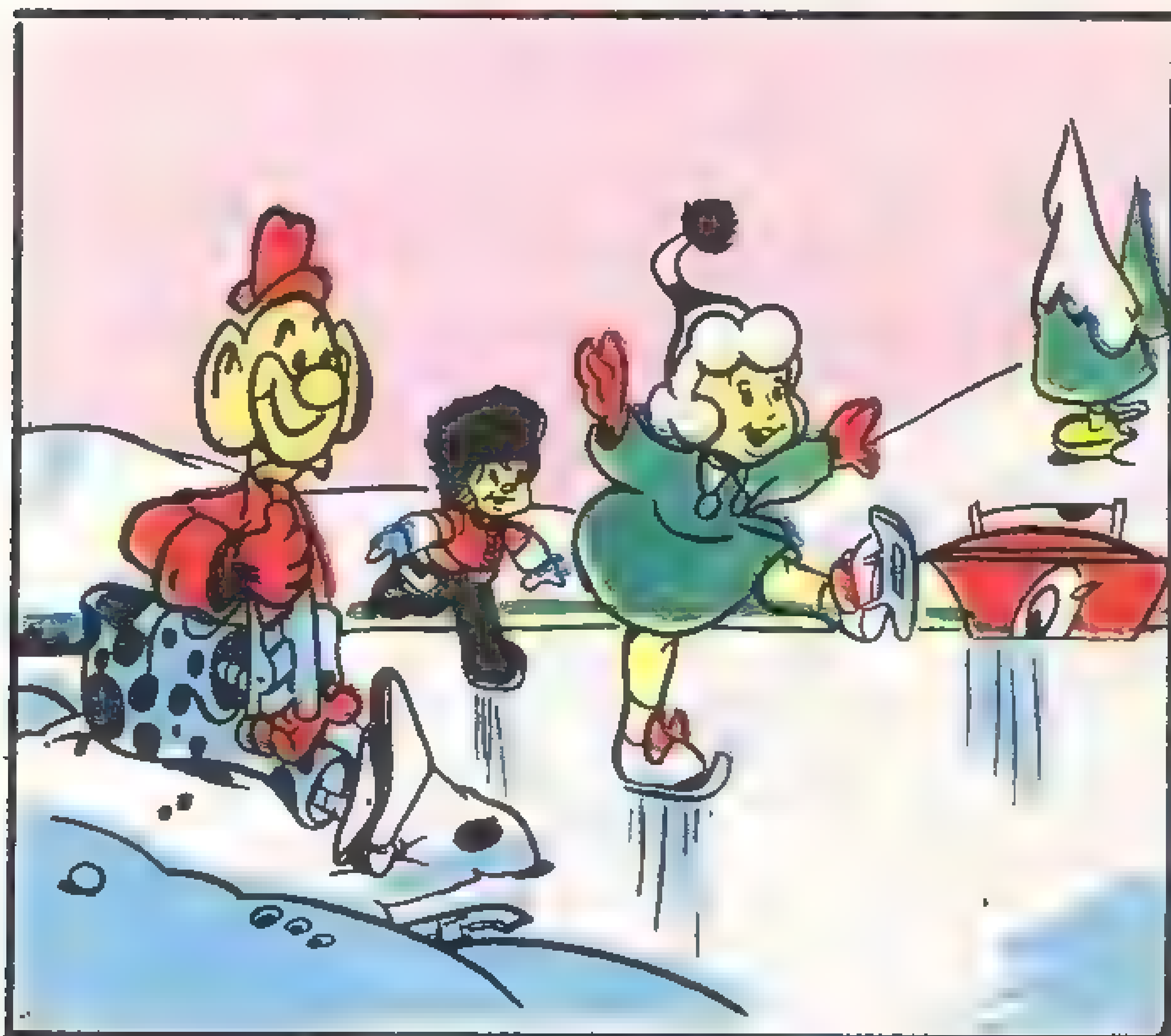
„Ik het mijne ook. Zeg, laten we eens proberen of we de slee in beweging kunnen krijgen," stelde Jerry voor.

Ze begonnen samen aan de slee te trekken en te duwen, maar hij scheen op zijn plaats vastgevroren. Tenslotte ging Jerry uitgeput op de grond zitten. „Het gaat niet. Hoe kan dat ding nu zo vastzitten?"

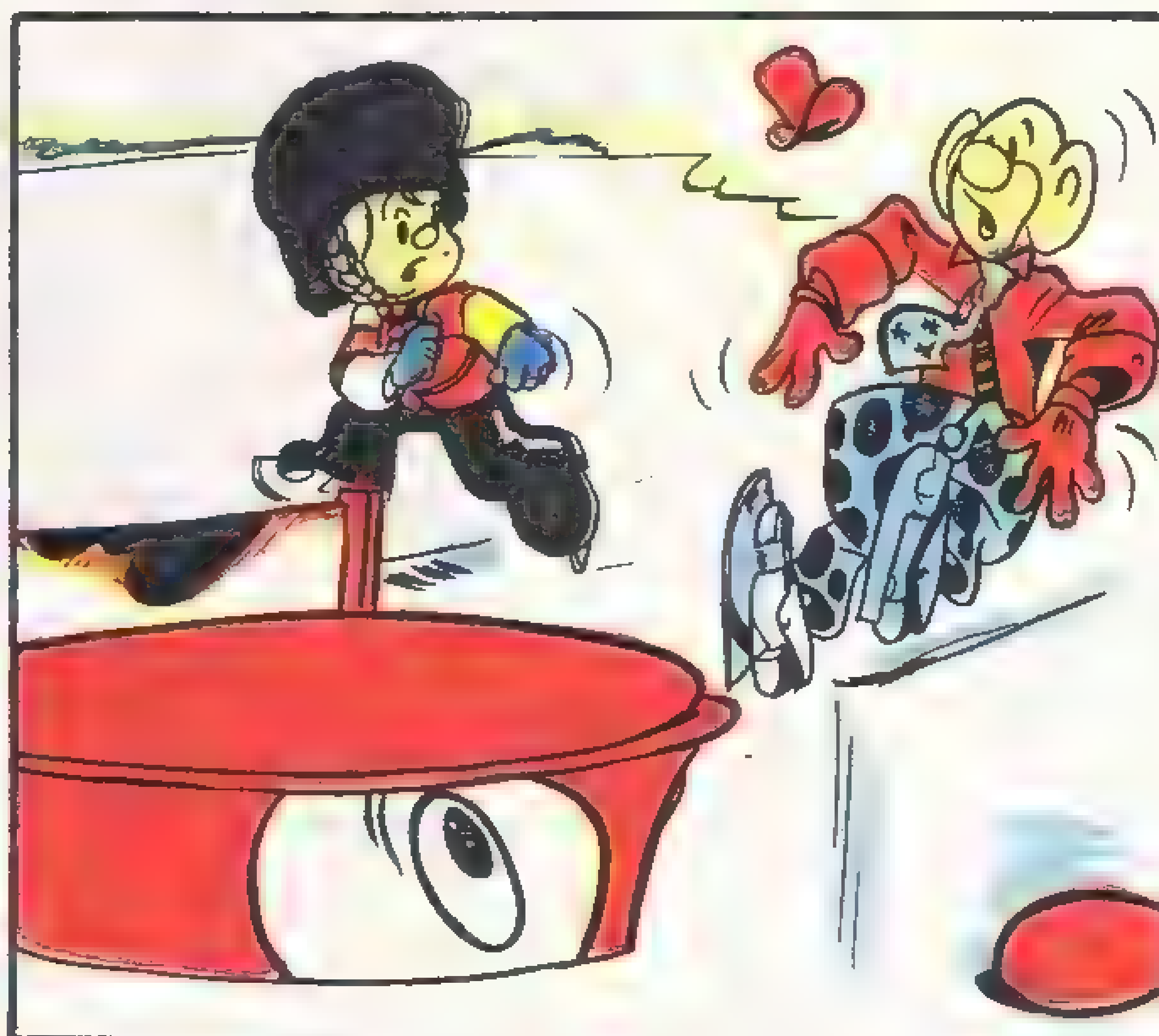
Sandy liet het licht van de zaklantaarn door hun schuilplaats spelen.

Wordt vervolgd

SPELEND

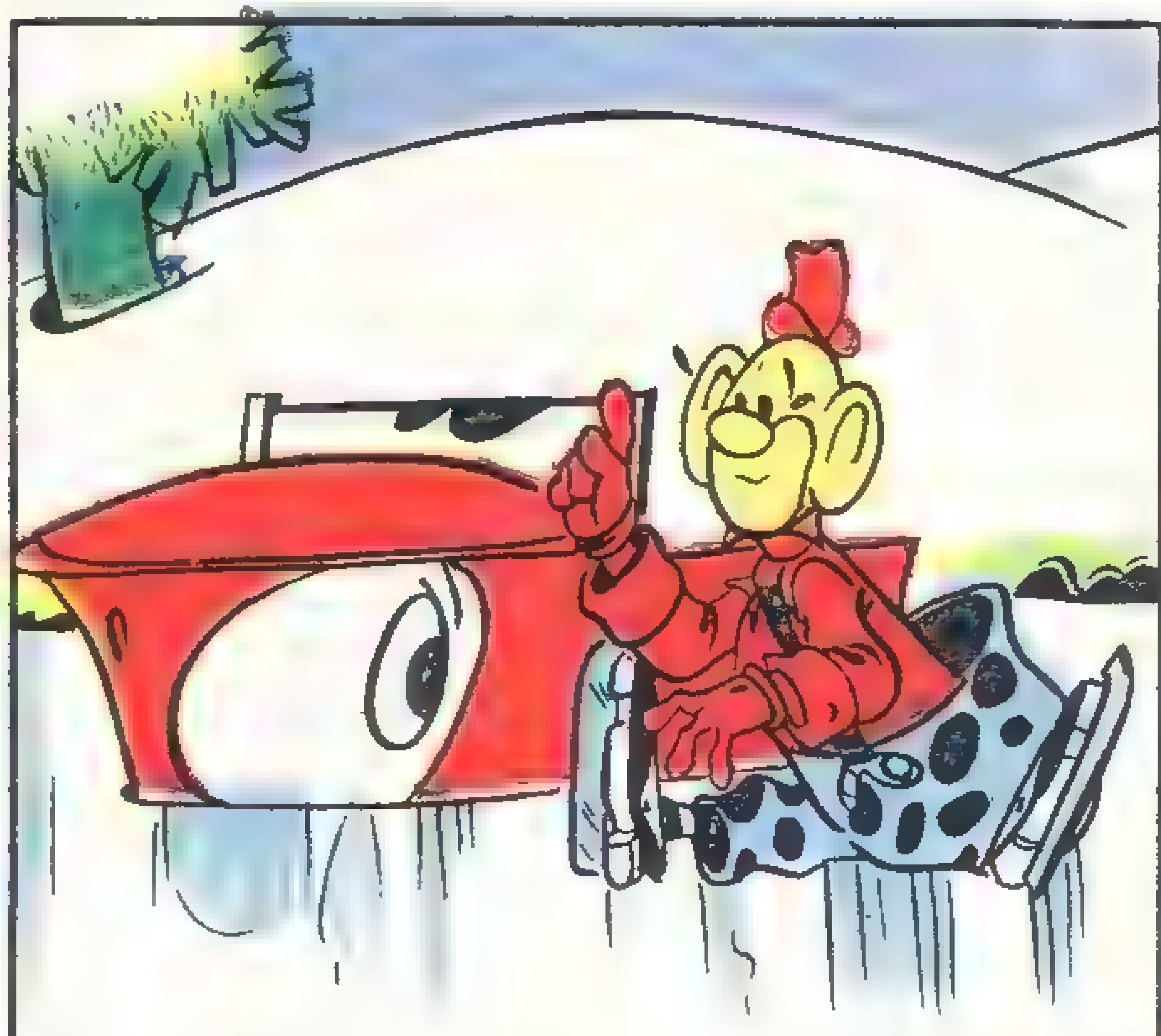
Op een nacht in de winter had het in Speelgoedland zo hard gevroren, dat het motorbootje Moppie vastgevroren was in het ijs van de vijver. De volgende morgen kwamen Dollie, Tommie en Kwink de clown op de vijver schaatsen en ze hadden zo'n pret, dat ze de arme Moppie niet eens zagen.

Op een gegeven ogenblik riep Kwink: „Zal ik eens heel vlug ronddraaien op één been?" Hij wachtte het antwoord van de anderen niet af, maar deed het meteen. Helaas was Kwink vergeten dat ijs spiegelglad is, en toen hij even later zijn evenwicht verloor, gleed hij in volle vaart op Moppie af.

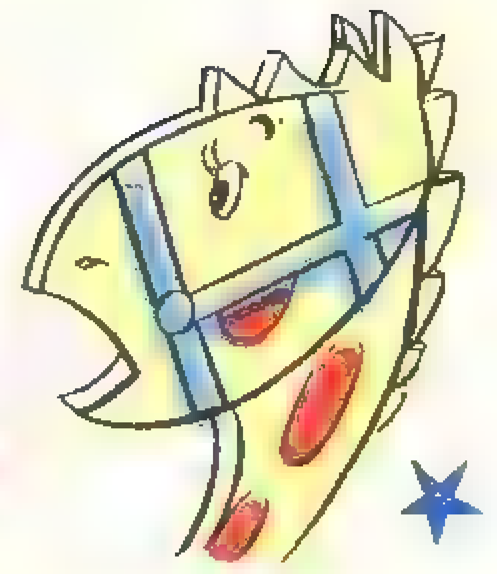

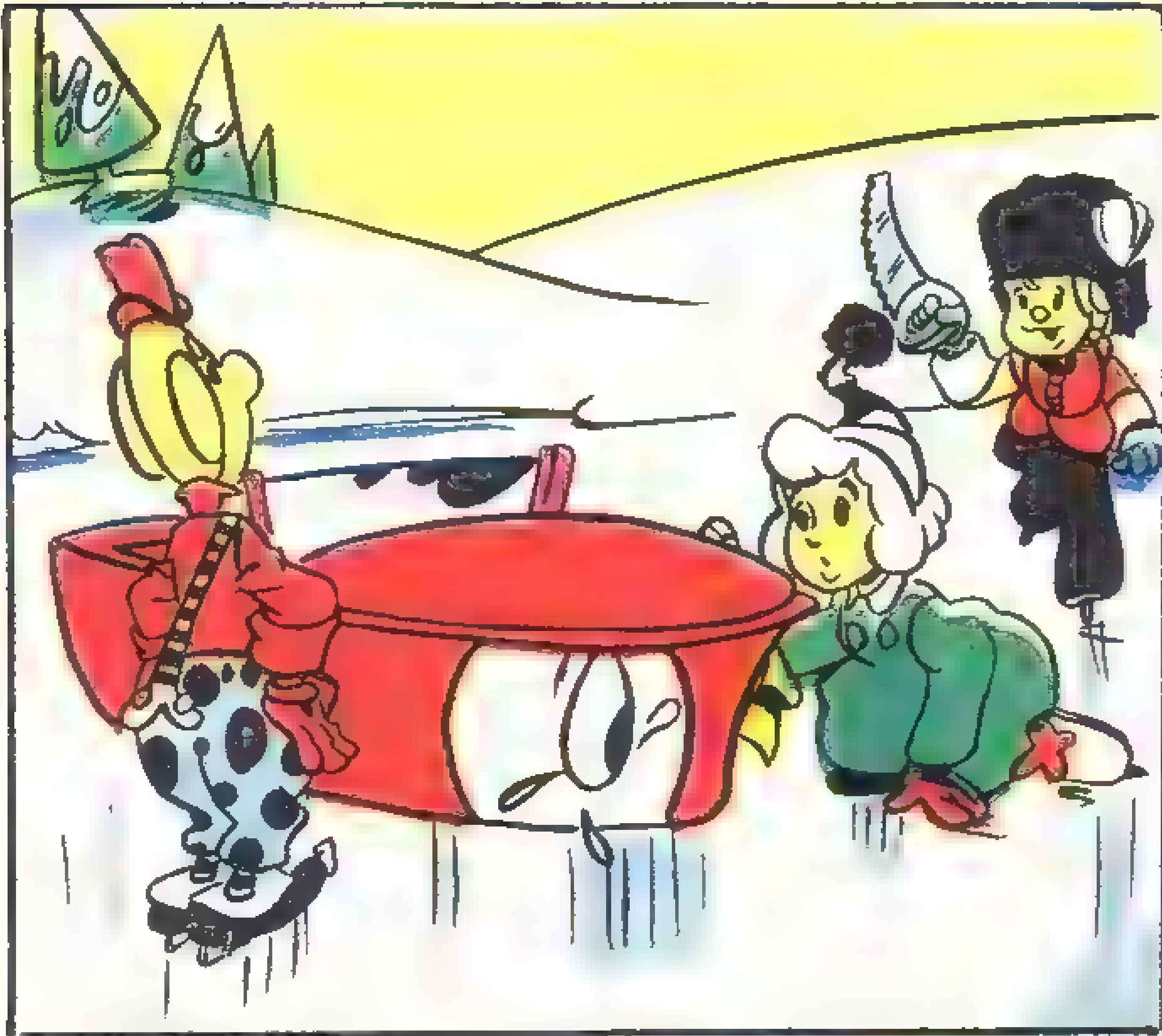
„Kijk uit, Kwink!" riep Tommie, toen hij zag wat er gebeurde. „Je glijdt recht op Moppie af!" „Zeg dan tegen Moppie dat hij aan de kant gaat!" riep Kwink terug. „Hij heeft toch een motor?" Maar Moppie kon zich niet verroeren en even later kwam Kwink met een bons tegen het motorbootje terecht.

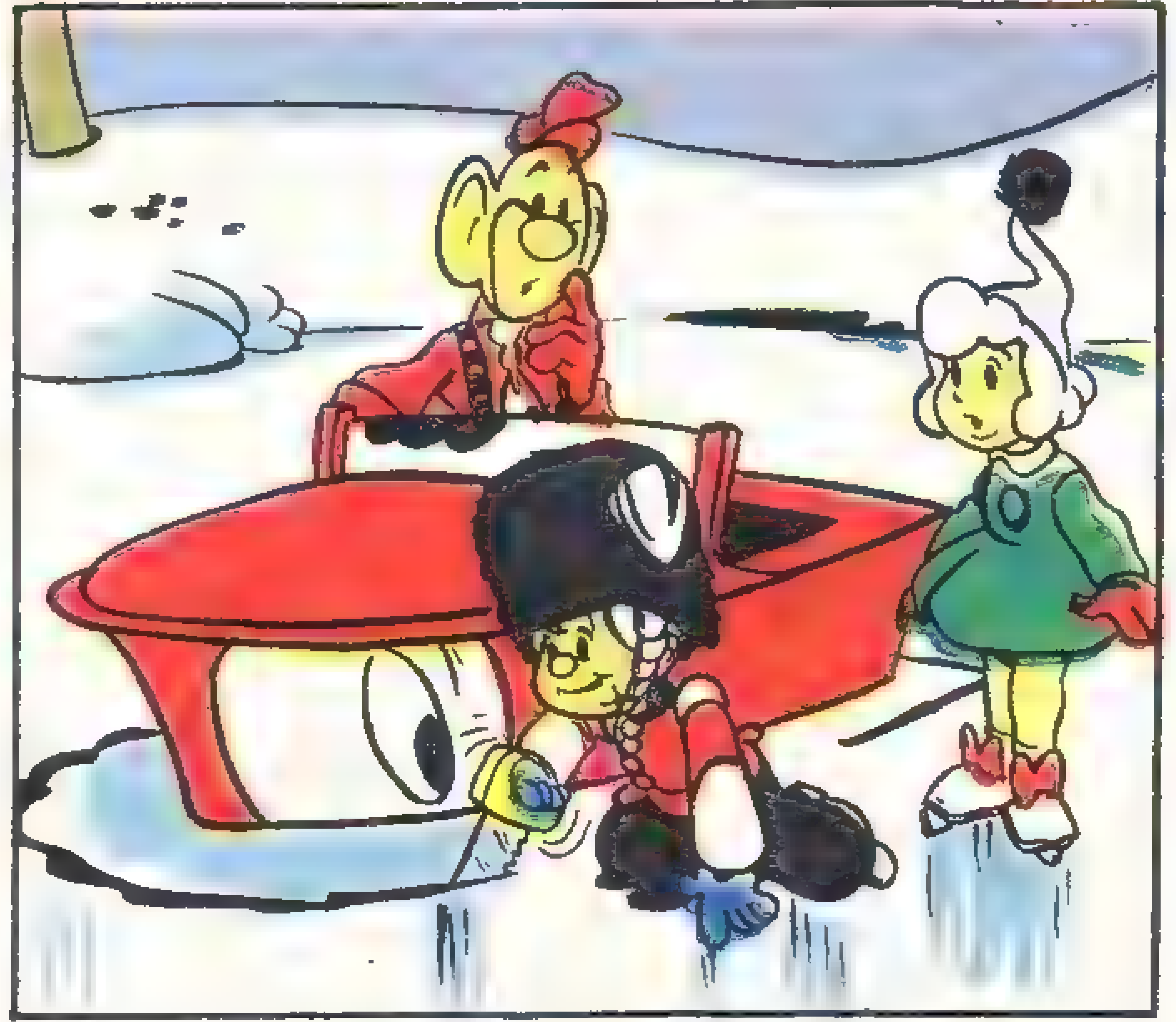
„Wat dom van je, Moppie!" zei Kwink, terwijl hij overeind krabbelde. „Nu heb ik me flink bezeerd. Waarom ging je niet op tijd aan de kant? Ik vind je maar een sloom bootje!" Kwink had nog steeds niet in de gaten dat Moppie vastgevroren zat. Tommie had dat wél door en vlug rende hij weg.

SPEELGOED

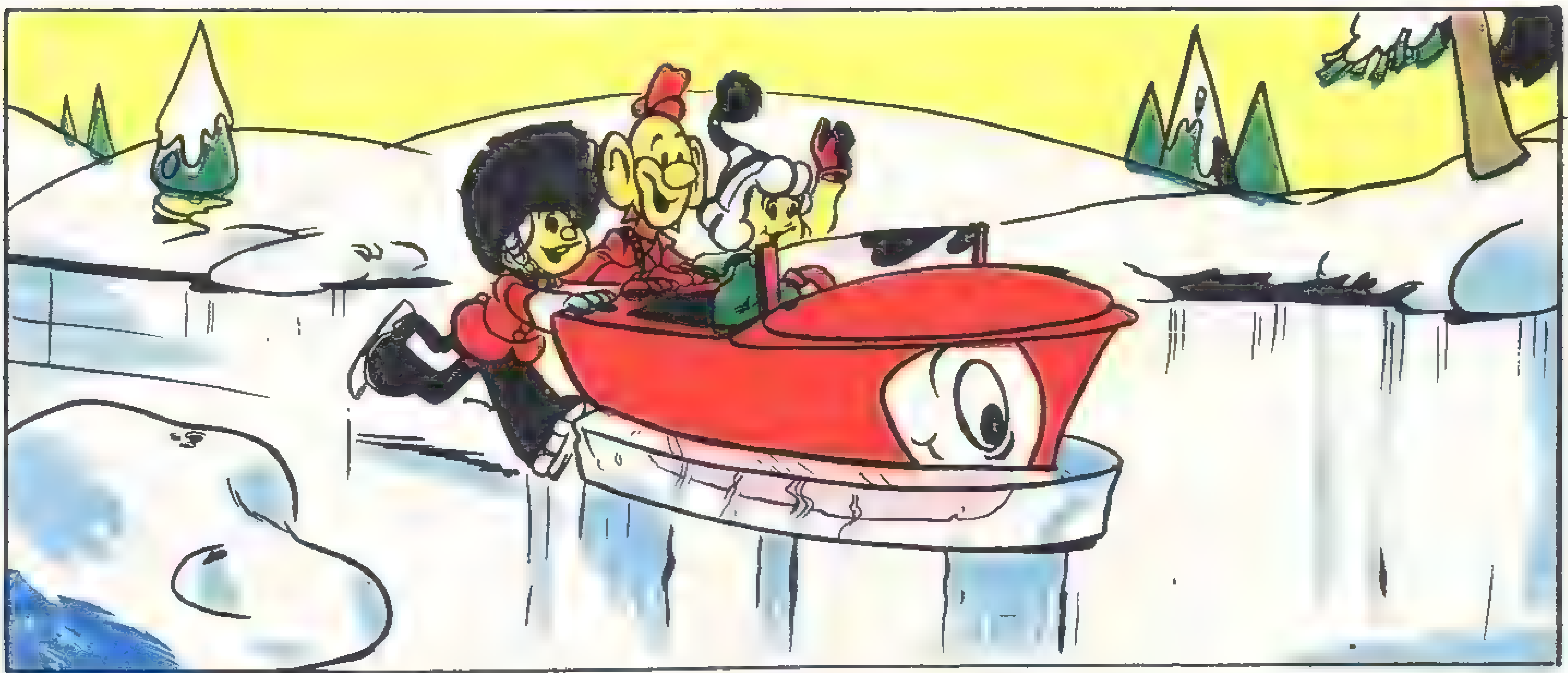

Moppie barstte in tranen uit. „Ik ben helemaal geen sloom bootje," snikte hij. „Ik ben de snelste boot van heel Speelgoedland. Ik kan het ook niet helpen dat ik niet op tijd aan de kant kon gaan. Ik zit namelijk vastgevroren." Kwink schaamde zich erg en Dollie droogde gauw Moppies tranen.

Intussen was Tommie weer bij de vijver teruggekomen en hij had een grote zaag bij zich. „Stil maar, Moppie," zei hij troostend. „Ik zal je gauw uit het ijs bevrijden, hoor." En tot ieders verbazing nam hij de zaag en begon vlug het motorbootje uit het ijs los te zagen.

Binnen korte tijd was Moppie bevrijd. Hij kon natuurlijk niet door het water gaan varen, want dat was bevroren, maar Tommie had al iets anders bedacht. Met hulp van Dollie en Kwink hees hij Moppie boven op het ijs. Daarna gingen ze allemaal achter hem staan en begonnen te duwen.

En daar ging het bootje in snelle vaart over de bevroren vijver. Kwink zei dat het hem erg speet dat hij zulke nare dingen gezegd had, maar Moppie vond het al niet erg meer. Dollie was aan zijn stuur gaan zitten en terwijl ze zo over het ijs gleden, hadden ze alle vier de grootste pret.

LEONARD

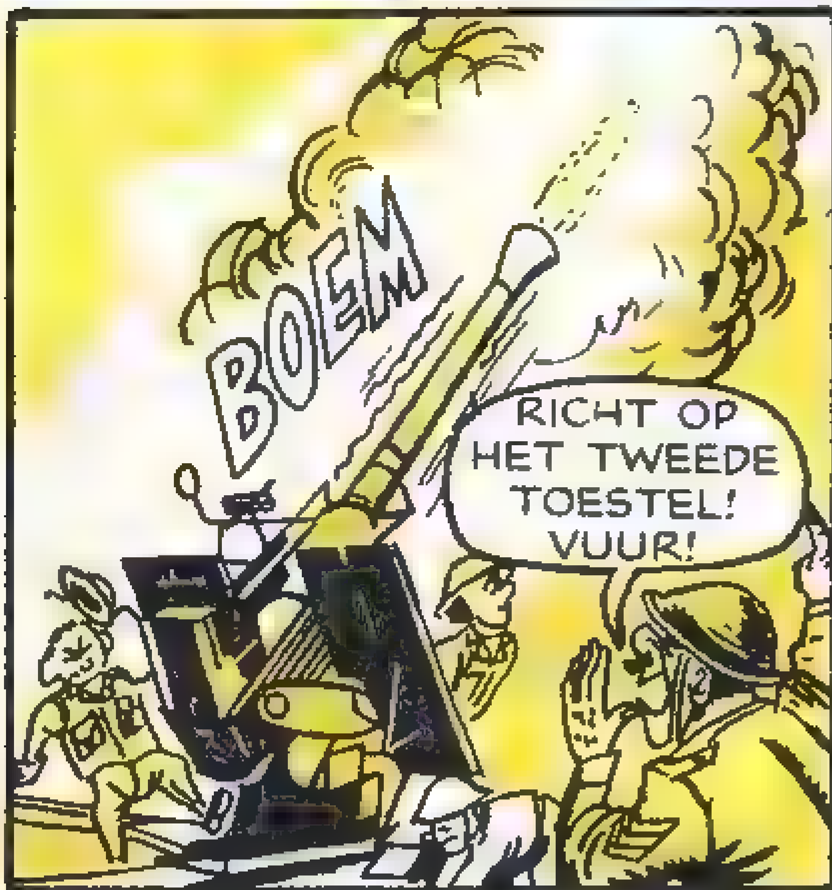

KLIM MAAR VAST IN HET TOE-STEL. IK KOM ZO.

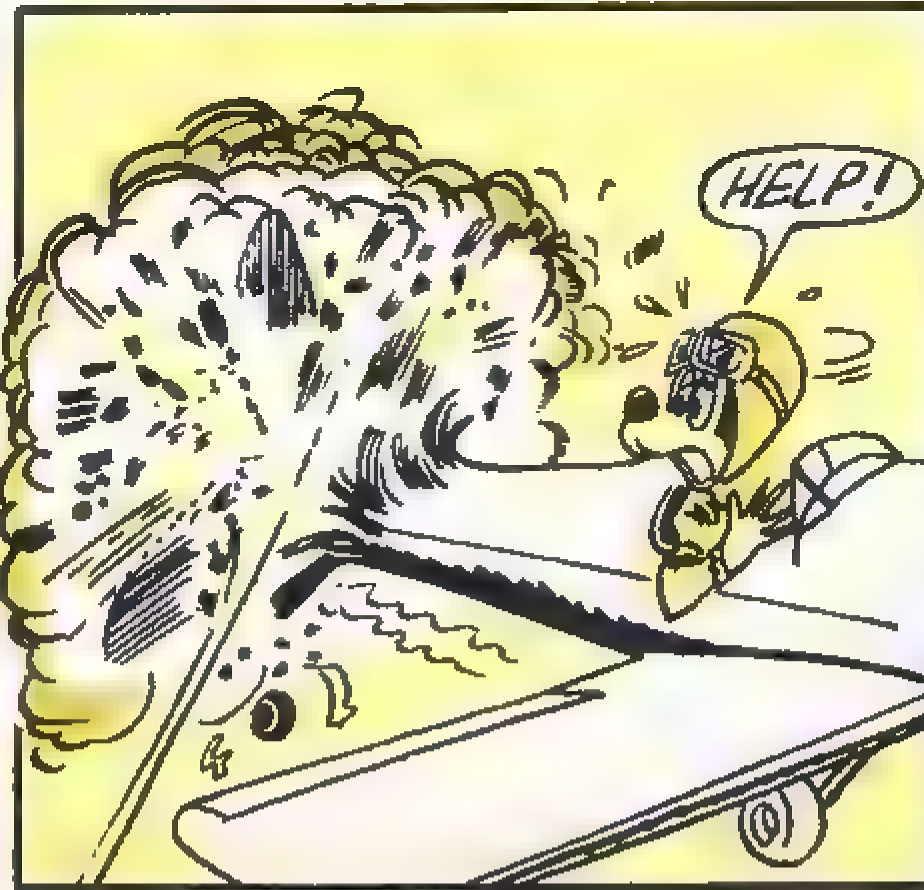

IK MAG MET HEM MEE!

ALLES KLAAR, MENEER!

ZIT JE GOED, LEONARD? DAAR GAAN WE!

IK ZIT IN HET VERKEERDE TOESTEL!
DAT ANDERE DIENT ALS DOEL VOOR DE SOLDATEN!

BOEM
RICHT OP HET TWEEDE TOESTEL! VUUR!

HELP!

BANG!
HELP!

VIND JE HET LEUK, LEONARD?

NU GAAN WE LANDEN.

WAAROM KIJK JE ZO ANGSTIG? ZE SCHOTEN NIET OP JOU!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

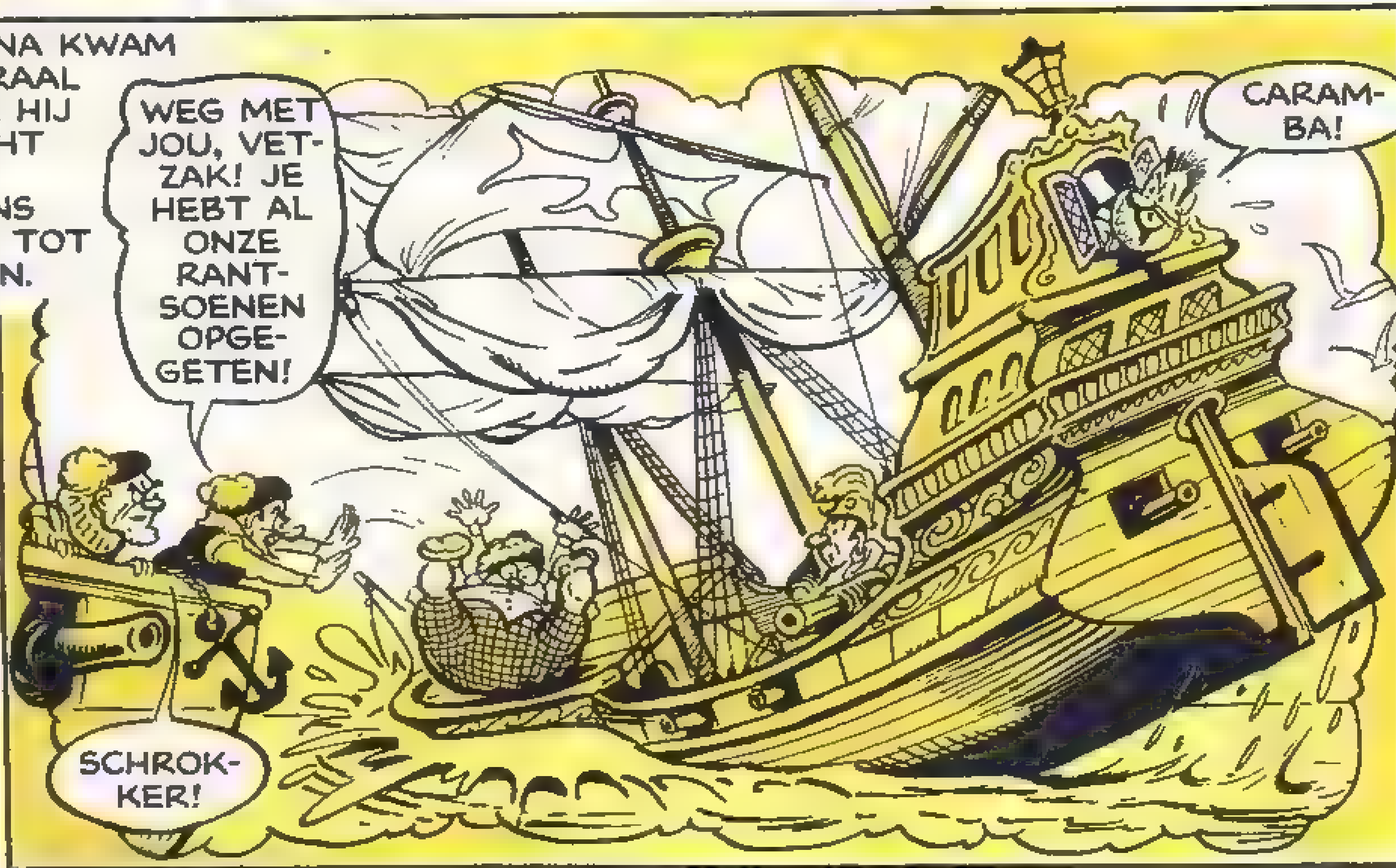

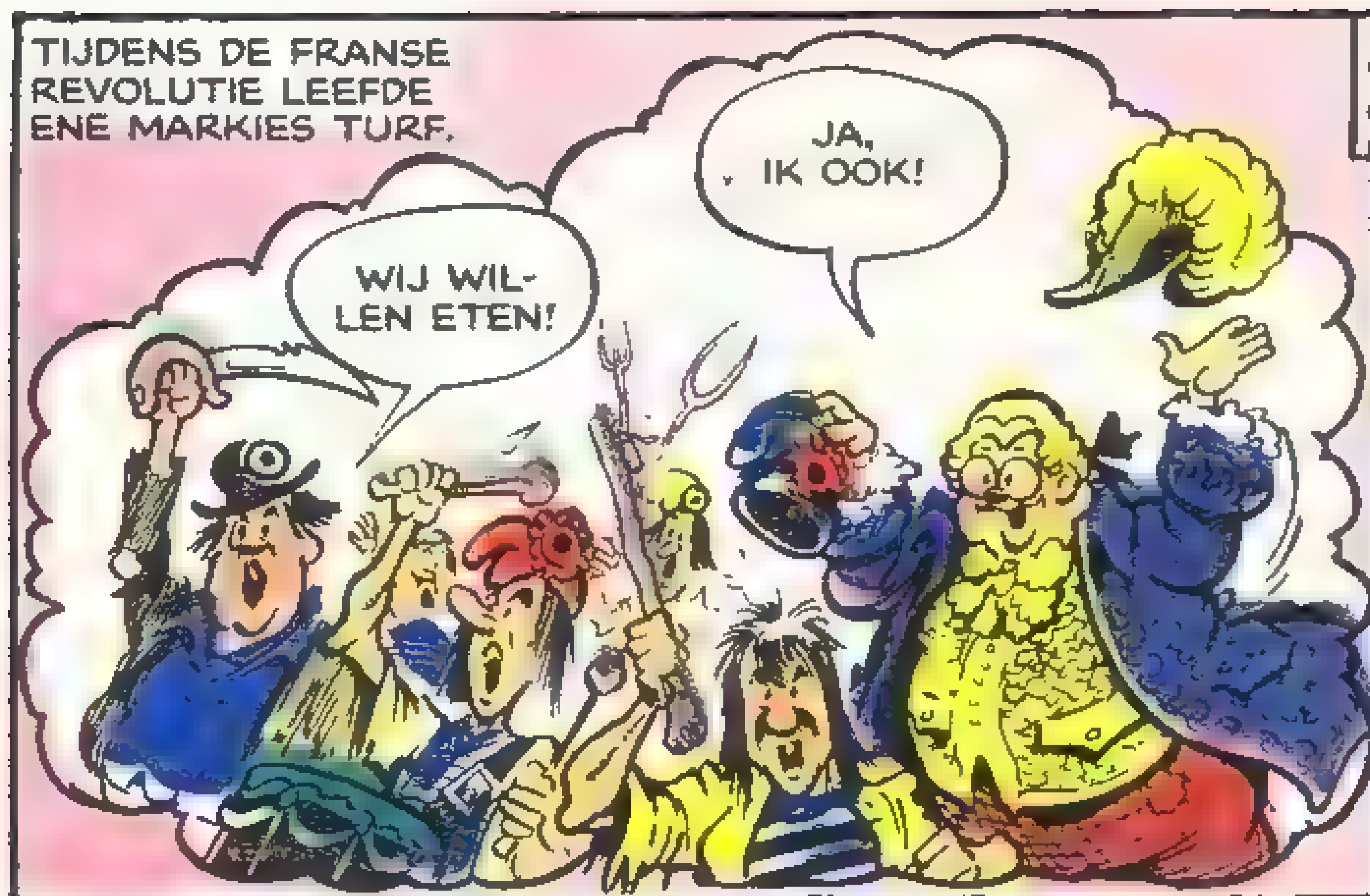

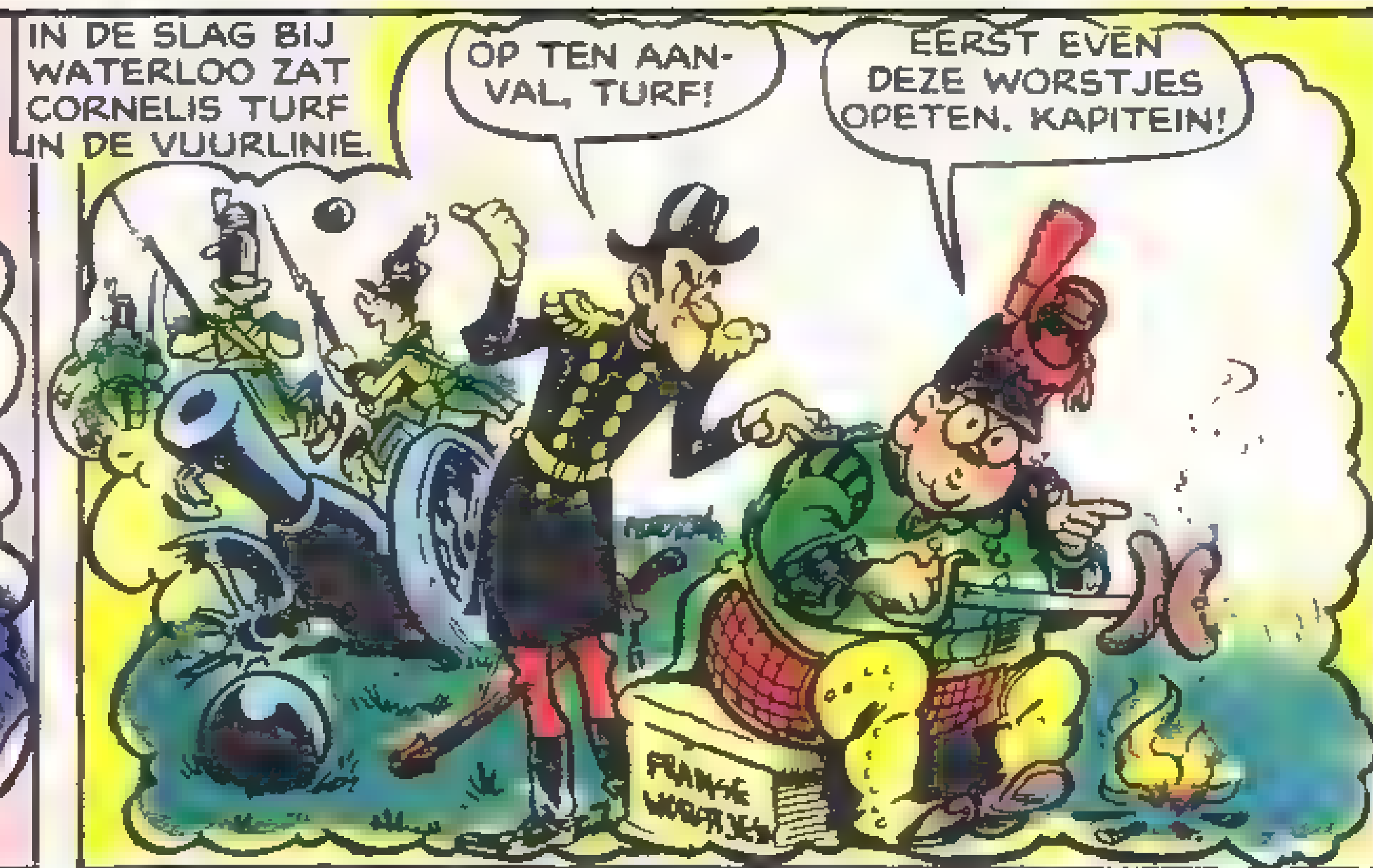

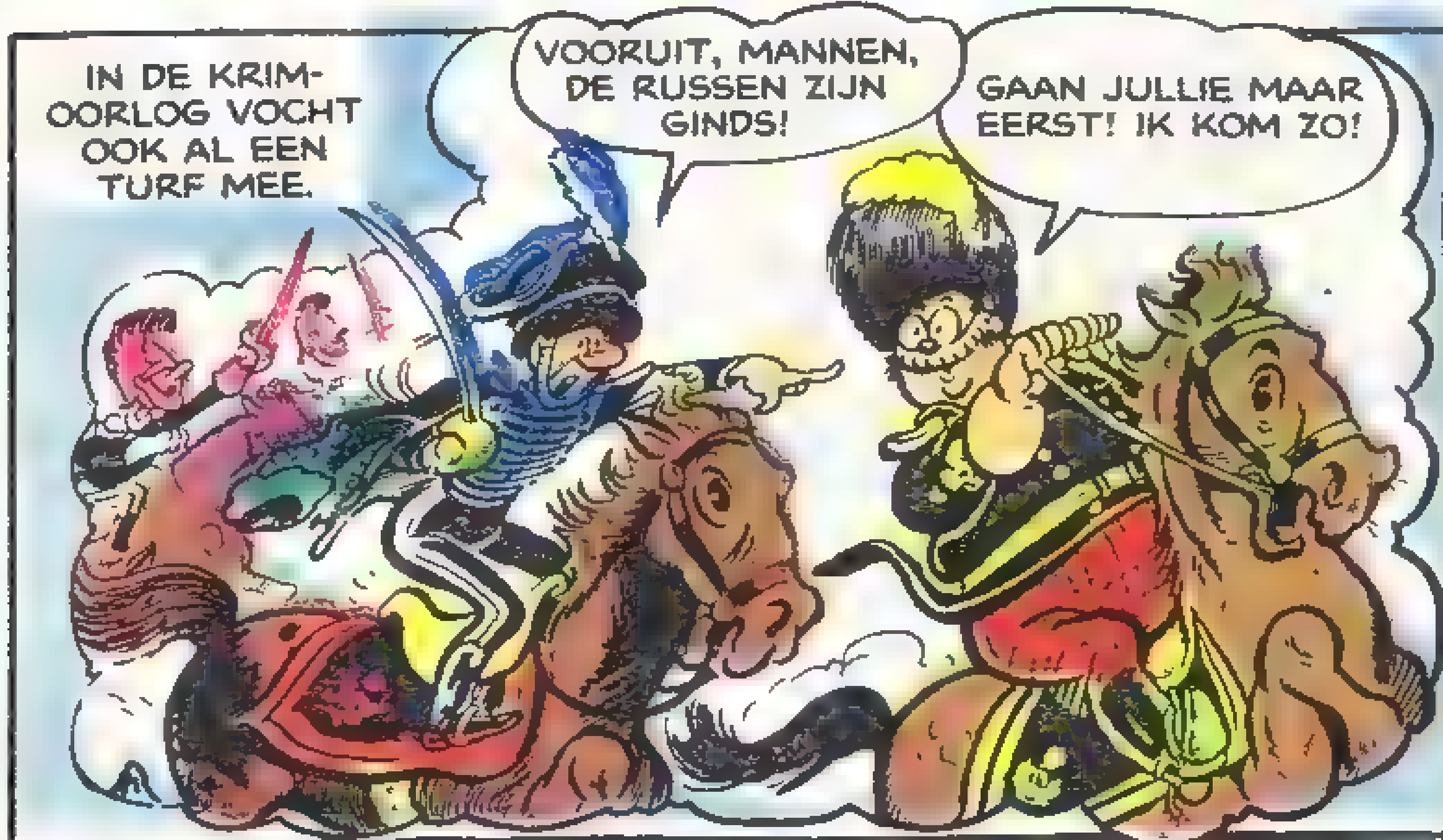

TIJDENS DE FRANSE REVOLUTIE LEEFDE ENE MARKIES TURF.
WIJ WIL-LEN ETEN!
JA, IK OOK!

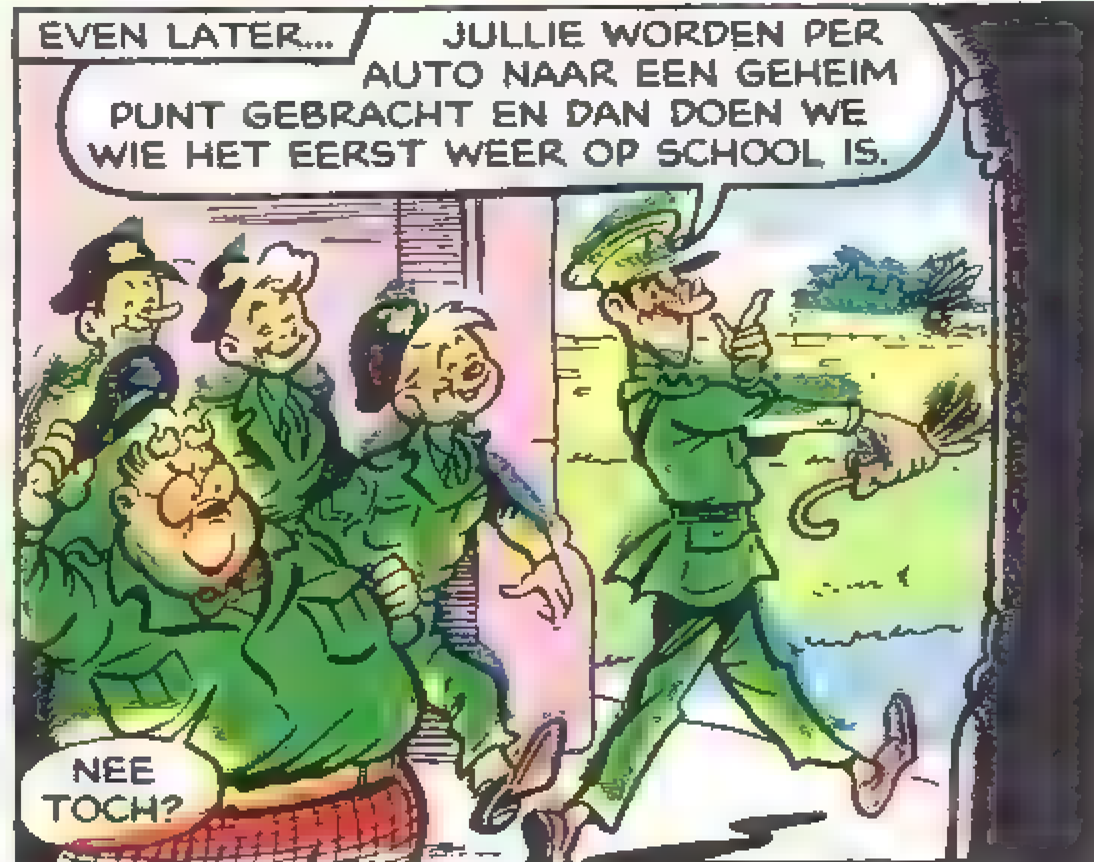

IN DE SLAG BIJ WATERLOO ZAT CORNELIS TURF IN DE VUURLINIE.
OP TEN AAN-VAL, TURF!
EERST EVEN DEZE WORSTJES OPETEN, KAPITEIN!

IN DE KRIM-OORLOG VOCHT OOK AL EEN TURF MEE.
VOORUIT, MANNEN, DE RUSSEN ZIJN GINDS!
GAAN JULLIE MAAR EERST! IK KOM ZO!

EN IN DE LAAT-STE OORLOG VOERDE MIJN VADER DE TROEPEN AAN.
HOERA, ETENS-TIJD!
VLUG, MANNEN, ANDERS EET TURF ALLES ALLEEN OP!

ZO ZIEN JULLIE DAT WIJ TURFS VOOR GEEN ENKELE MOEI-LIJKHEID OOIT ZIJN TERUGGESCHROKKEN!

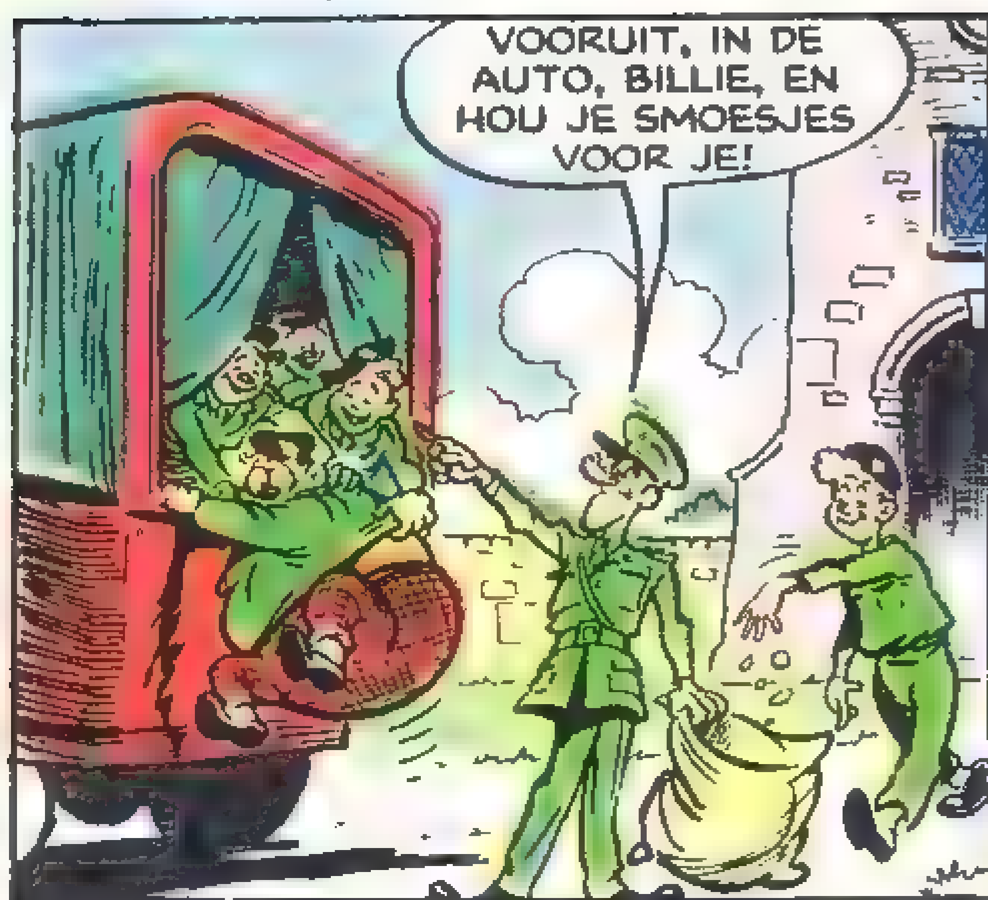

IK BEN BLIJ DAT TE HOREN, BILLIE, WANT ONS JONGENSHULPKORPS GAAT VANDAAG EEN OEFENING HOUDEN EN HET BELOOFT EEN EXTRA-ZWARE TE WORDEN!

EVEN LATER...
JULLIE WORDEN PER AUTO NAAR EEN GEHEIM PUNT GEBRACHT EN DAN DOEN WE WIE HET EERST WEER OP SCHOOL IS.
NEE TOCH?

JULLIE GEVEN MIJ ZOLANG JE GELD AF EN DAN KLIM JE IN DEZE AUTO.

MAAR BILLIE HAD EEN IDEE...
IK STOP DEZE POSTWISSEL IN MIJN MOND EN DAN GA IK LEKKER MET DE TREIN TERUG!

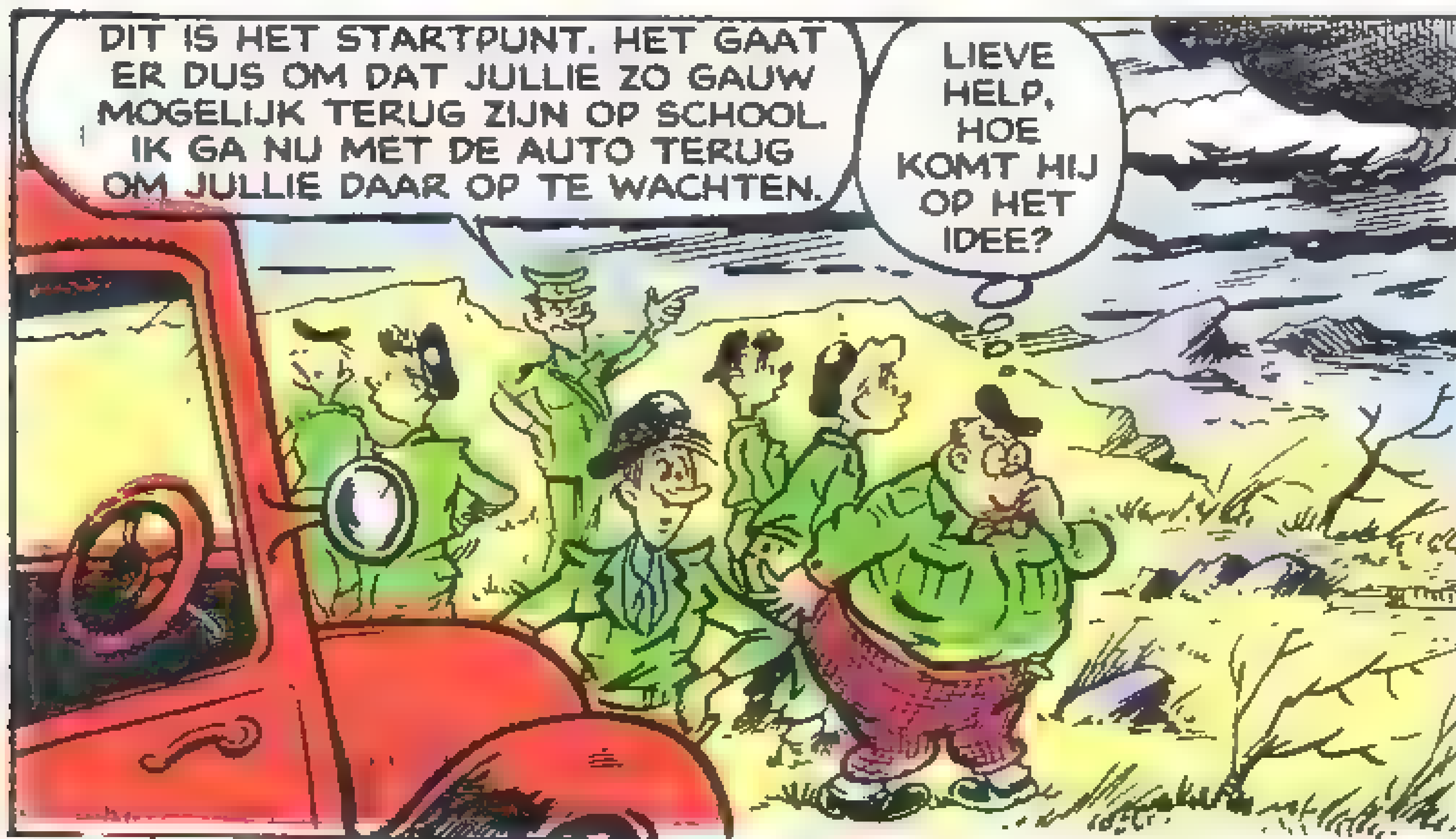

KOM, BILLIE, SCHIET OP! GEEF HIER JE GELD!
DOORLOPEN, DIKKE! WAAR WACHT JE OP?
SLIK!
O, IK HEB HEM DOOR-GESLIKT!

VOORUIT, IN DE AUTO, BILLIE, EN HOU JE SMOESJES VOOR JE!

WAAR ZOUDEN WE HEEN GAAN?
SPANNEND, HÈ!
ZEG, BILLIE, JE KIJKT OF JE IETS GEKS INGESLIKT HEBT!
HEB IK OOK!

EEN UUR LATER...
WE ZIJN ER, MENEER.

KOM, JONGENS, UITSTAPPEN!
WAAR ZOUDEN WE ZIJN?
IK HOOP DAT ER EEN SNOEPWINKEL IN DE BUURT IS, WANT IK RAMMEL!

DIT IS HET STARTPUNT. HET GAAT ER DUS OM DAT JULLIE ZO GAUW MOGELIJK TERUG ZIJN OP SCHOOL. IK GA NU MET DE AUTO TERUG OM JULLIE DAAR OP TE WACHTEN.
LIEVE HELP, HOE KOMT HIJ OP HET IDEE?

U KUNT DE AUTO DRAAIEN, DAN GAAN WE TERUG.
IN ORDE.
EN IK LIFT GEWOON MEE TERUG! DAT MERKEN ZE TOCH NIET!

MAAR EVEN LATER REED DE AUTO ACHTERUIT EN KWAM BILLIE IN EEN DOORNSTRUIK TERECHT.
HELP!
KRRR!
KRAK!

LIEVE HELP!
DACHT IK HET NIET? MENEER TURF HEEFT GEEN ZIN OM TE LOPEN!

IK MOET JE ZEKER EERST WEER MET MIJN STOK BEWERKEN, HÈ?
IK ZAL DE WAGEN INTUSSEN VAST DRAAIEN, MENEER!

BLIJF STAAN, KWAJONGEN!
O, KIJK EENS, NU IS UW STOK GEBROKEN, MENEER!

DOORDAT MENEER KWEL HET AUTOSPIEGELTJE VERBOGEN HAD, KON DE CHAUFFEUR NIET MEER ZIEN WAAR HIJ HEEN REED.
PLONS!
MOERAS

HOE KUN JE IN VREDESNAAM ZO DOM DOEN, CHAUFFEUR?
SPIJT ME, MENEER. IK HAD HET TE LAAT IN DE GATEN!

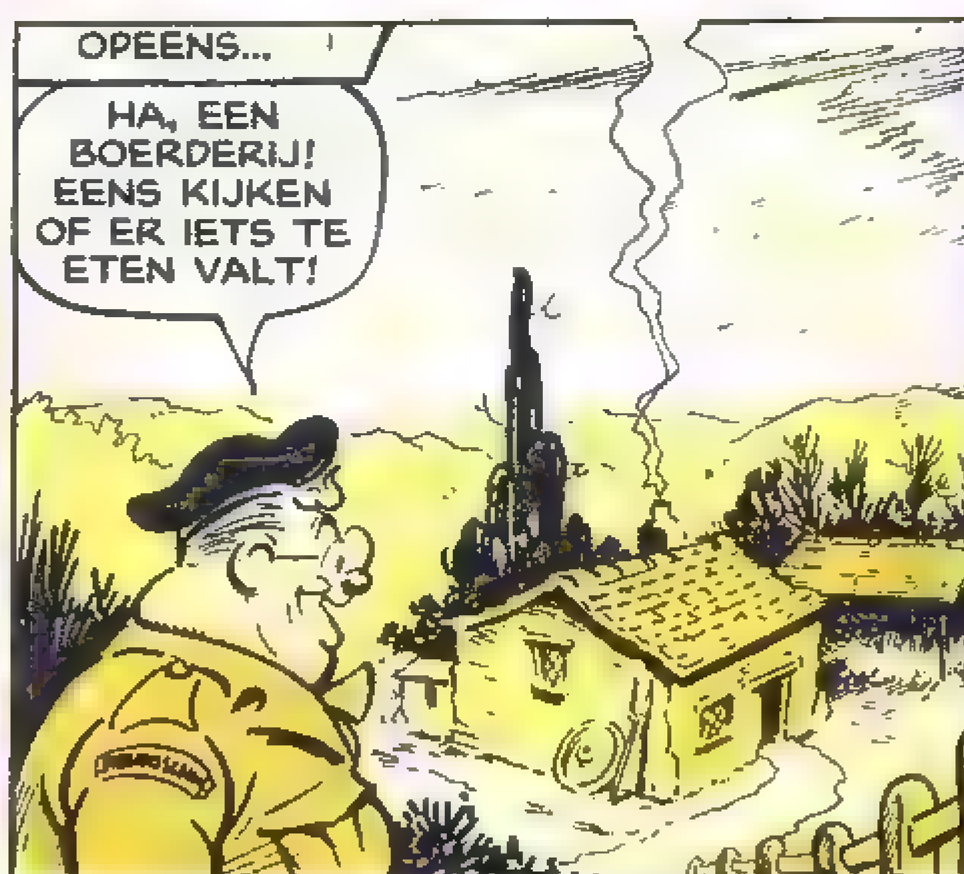

WAAR WACHT JE OP, BILLIE? GA MAAR GAUW DE ANDEREN ACHTERNA. DE CHAUFFEUR EN IK ZULLEN WEL ERGENS EEN TAXI BELLEN.
HIJ WEL!

IK ZAL DE SPOREN VAN DE WAGEN MAAR VOLGEN. DAN GA IK IN ELK GEVAL IN DE GOEDE RICHTING.

TJA, WAT NU? NOU, IK ZAL HET RECHTERSPOOR MAAR NEMEN!

EEN HALF UUR LATER...
WAT? NU BEN IK OP DEZELFDE PLAATS WAAR IK BEGONNEN BEN! DAN HET LINKERSPOOR MAAR!

EN DUS GING BILLIE WEER OP STAP...
DE AUTO IS NATUURLIJK IN EEN KRINGETJE RONDGEREDEN OM ONS TE MISLEIDEN!

OPEENS...
HA, EEN BOERDERIJ! EENS KIJKEN OF ER IETS TE ETEN VALT!

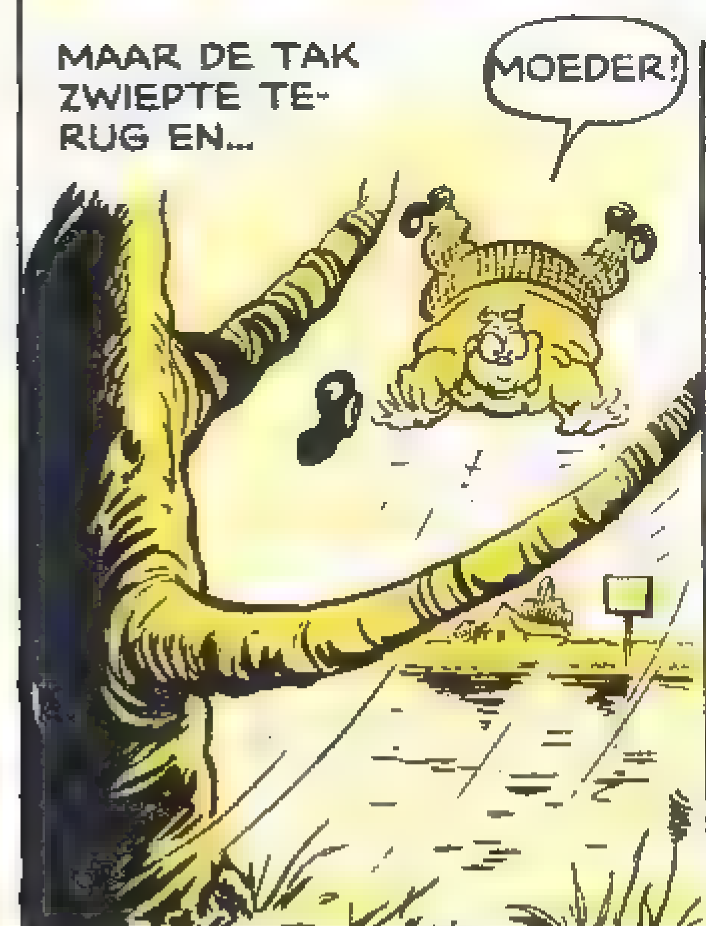

WEL BEDANKT VOOR UW KOEKJES, MEVROUW, EN TOT ZIENS!
O, DE ANDEREN ZIJN ME AL VOOR GEWEEST!
GEEN DANK!

WILDE JIJ OOK EEN KOEKJE? HET SPIJT ME, IK HEB ALLES AAN DIE ANDERE JONGENS GEGEVEN!
?

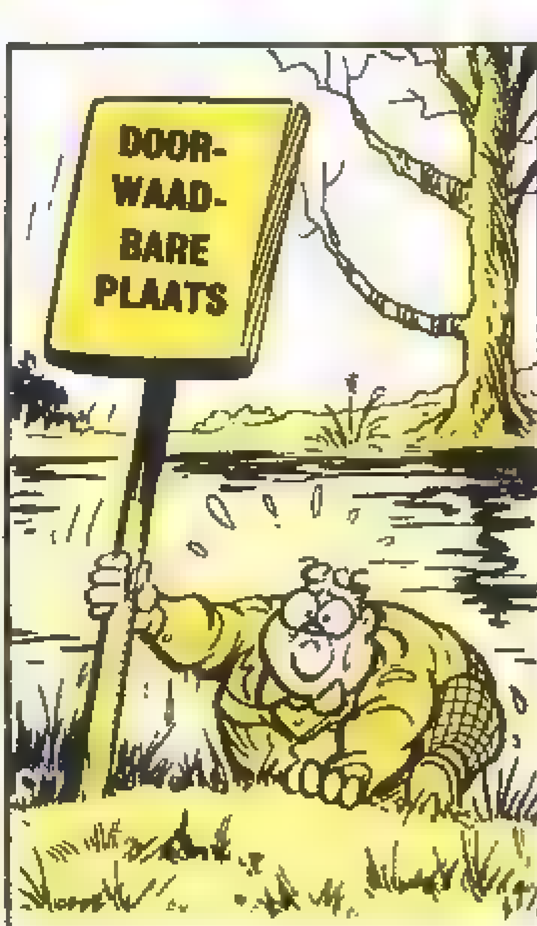

PROBEER HET EENS BIJ DE VOLGENDE BOERDERIJ, TWEE KILOMETER VERDEROP.
TWEE KILOMETER VERDEROP? U HEBT MAKKELIJK PRATEN!

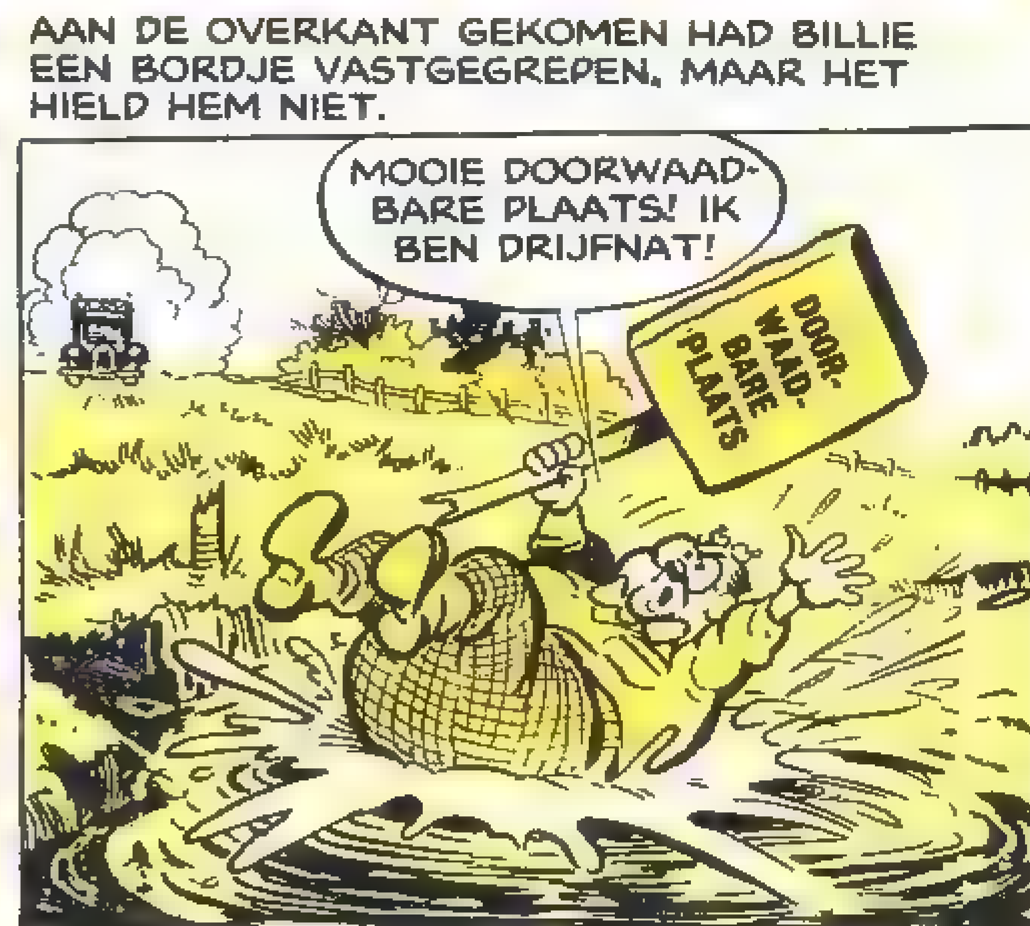

TWEE UUR LATER...
HOE KOM IK NU OVER DIE RIVIER?

MISSCHIEN KAN IK EEN VLOT MAKEN VAN TAKKEN.

MAAR DE TAK ZWIEPTE TERUG EN...
MOEDER!

BILLIE KWAM IN HET WATER TERECHT.
HELP! IK KAN NIET TEGEN WATER!

DOORWAADBARE PLAATS

AAN DE OVERKANT GEKOMEN HAD BILLIE EEN BORDJE VASTGEGREPEN, MAAR HET HIELD HEM NIET.
MOOIE DOORWAADBARE PLAATS! IK BEN DRIJFNAT!
DOORWAADBARE PLAATS

IK DACHT DAT HIER EEN DOORWAADBARE PLAATS WAS, MAAR IK HEB ME ZEKER VERGIST. DIE JONGEN IS TENMINSTE DOORNAT!

MOET JE SOMS NAAR DE JONGENSSCHOOL? ALS JE WILT KUN JE MEERIJDEN.

O, HEEL GRAAG!

IK WAS OP WEG OM MENEER KWEL TE HALEN, MAAR IK KAN NIET OVER DE RIVIER. HIJ ZAL HELAAS MOETEN LOPEN.

EEN HALF UUR LATER...

ZO, WE ZIJN ER!

DIT IS VOOR HET EERST DAT IK BLIJ BEN DE SCHOOL TE ZIEN!

VIJF MINUTEN LATER...

ER IS OP DE HELE KLAS GEREKEND, MAAR AANGEZIEN ER NOG NIEMAND IS, ZAL IK MAAR VAST BEGINNEN!

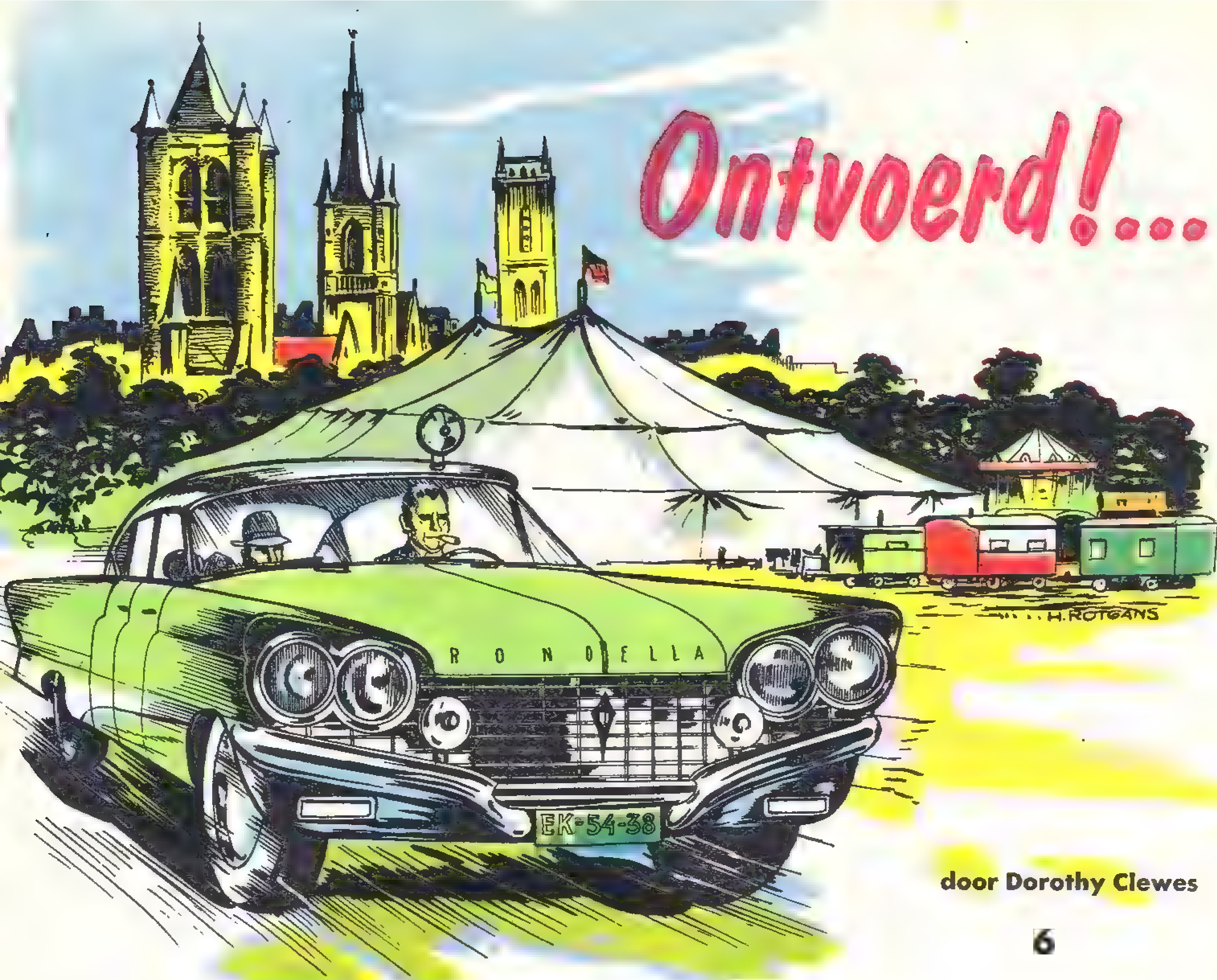
UREN LATER KWAMEN DE ANDEREN DOODMOE EN HONGERIG OP SCHOOL AAN...

WAT? IS BILLIE ER AL?

HIJ HEEFT ALLES OPGEGETEN!

LIEVE HELP, NU IS ER NIETS MEER VOOR ONS! DIT LIJKT WERKELIJK NERGENS OP!

ZZZZ!

door Dorothy Clewes

6

KORTE INHOUD: Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais en bij de boot in Dover zien de jongens een grote, groene auto achter zich, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Uit een aanwijzing in een krantje, dat van Tom geweest is, maakt meneer Brant op dat hij naar Gent is gebracht.

HOOFDSTUK IX

Een reizend circus

Het regende weer. De auto van meneer Brant reed met een vaart van honderdtwintig kilometer over de spiegelende wegen. De plassen weerkaatsten het licht van de brandende lantaarns. Nog nooit had hij zo hard, zo roekeloos gereden. Gelukkig was het niet druk op de weg. John viel herhaaldelijk in slaap, maar hij schoot wakker telkens als ze door een grote plas reden en het water met donderend geweld tegen de onderkant van de auto aan sloeg.

Dorpen en steden vlogen voorbij, zo snel, dat John de namen bij het licht van de koplampen nauwelijks kon lezen. Châlons-sur-Marne zag hij nog staan. Ook in Reims was hij nog wakker. Maar van Vervins tot La Chapelle bestond de wereld niet meer voor hem. Door slaap overmand zakte hij schuin achterover.

Meneer Brant zag alleen de glimmende weg nog maar. Een eindeloze weg, die suizend onder hem voorbijgleed. Toen hij Maubeuge naderde, was hij dood- en doodmoe. De grens, daar had hij al zijn hoop op gevestigd. Aan de grens hoopte hij nieuws te horen. Goed nieuws natuurlijk. Misschien waren de bandieten al gegrepen. Hij kwam bij het grenskantoor met zo'n enorme vaart aanrijden, dat de gendarmes en douanebeambten een ijzeren versperring achter de slagboom plaatsten, omdat ze dachten met een brutale smokkelaar te doen te hebben, die door wilde rijden.

Toen meneer Brant op de rem trapte, schoot de auto nog een heel eind piepend en gierend door, bijna tegen de slagboom aan.

John merkte niets van dit alles. Hij sliep maar. Hij hoorde de zware bas van de wachtmeester niet, die meneer Brant op barse toon beval uit de wagen te stappen. De professor deed het en op hetzelfde ogenblik stonden er drie gendarmes om hem heen.

„Paspoort, alstublieft," vroeg de wachtmeester, terwijl hij zijdelings een blik op de slapende jongen wierp. Maar meneer Brant hoorde zijn vraag niet eens en vroeg ademloos: „Hebt u nog iets gehoord..." — hij hijgde even — „van Tom Hadley... de jongen die ontvoerd is?"

Maar de wachtmeester gaf op die vraag geen antwoord.

„Waar komt u vandaan?" vroeg hij met een argwanende blik op de geheel met

modder overdekte wagen. „Wie is die jongen daar ?"

Nu pas begreep meneer Brant de situatie. Natuurlijk hadden de politiemannen hier aan de grens de indruk, dat ze een van de ontvoerders te pakken hadden en dat John, die daar als bewusteloos in de hoek hing, de jongen was die gezocht werd.

Het kostte meneer Brant enige moeite de mannen aan het verstand te brengen, wie hij was. Ook al, omdat hij in zijn zenuwachtigheid en opwinding nauwelijks uit zijn woorden kon komen. Wankelend van vermoeidheid volgde hij de politiemannen naar het bureau, waar hij door de chef allervriendelijkst werd ontvangen. Deze liet terstond een kop koffie voor hem inschenken.

„Laat de jongen ook even binnenkomen," zei hij tegen een van zijn ondergeschikten, maar professor Brant zei: „Het is beter als hij blijft slapen. Hij kan nog vroeg genoeg horen dat zijn broer nóg niet terecht is. Bovendien wil ik zo gauw mogelijk doorrijden naar Gent. Ik hoop dat de vader van de jongen daar ook zal zijn. Trouwens, ik begrijp niet dat u die kerels nog niet te grazen hebt. Hoe kunnen ze nu ongemerkt de grens passeren ? Ze moeten toch in de val lopen ?"

„Als ze de officiële wegen volgen wel. Maar er zijn sluipwegen genoeg die niet bewaakt zijn. We kunnen niet heel de grens in de gaten houden. Die kerels weten dat heel goed."

„Dat begrijp ik niet," viel meneer Brant uit. „De gendarmes kunnen toch in een geval als dit wel alle wegen en paden bewaken."

De chef moest even glimlachen.

„Ja, ja, zo denkt ú erover. Maar de meeste mensen hebben een verkeerde voorstelling van een „grens". De grens loopt dwars door bossen en akkers, soms dwars door boerderijen heen. Het is geen prikkeldraadomheining of zo iets. Er zijn landweggetjes, die u op geen enkele kaart zult vinden. Paadjes die over het erf van een boerderij gaan. Als u links van de waterput staat, bent u in België en rechts ervan staat u in Frankrijk. Misdadigers, internationale misdadigers vooral, kennen alle trucjes en weten altijd wel een manier om de grens te passeren zonder gezien te worden. En als ze zelf de weg niet weten, hebben ze overal vriendjes, die hen helpen en voor geld en goede woorden gaarne bereid zijn hun de weg te wijzen. Laat ik u daar een voorbeeld van vertellen. . ."

Meneer Brant stond zich op de lippen te bijten. Hij had wel wat anders te doen dan naar avontuurlijke verhaaltjes te luisteren! Hij viel de chef in de rede; „U houdt mij ten goede, hoop ik. Ik wil naar Gent. En wel zo gauw mogelijk."

Kort daarop nam hij afscheid van de chef, die beloofde, dat als hij iets bijzonders te weten kwam, hij dit terstond naar het hoofdbureau van politie te Gent door zou seinen.

Toen meneer Brant buiten kwam, was het al volop licht. John sliep nog. De professor startte en enkele ogenblikken later reden ze richting Bergen. De weg leverde geen moeilijkheden op, zodat meneer Brant volop tijd had over de situatie na te denken.

Tot nu toe was Tom gelukkig niets ernstigs overkomen. Misschien dat hij te Gent kans zou zien te ontvluchten. Te Gent woonde oom Karel, bij wie Eileen logeerde. Tom had zijn adres. En Tom was slim genoeg om iedere kans aan te grijpen.

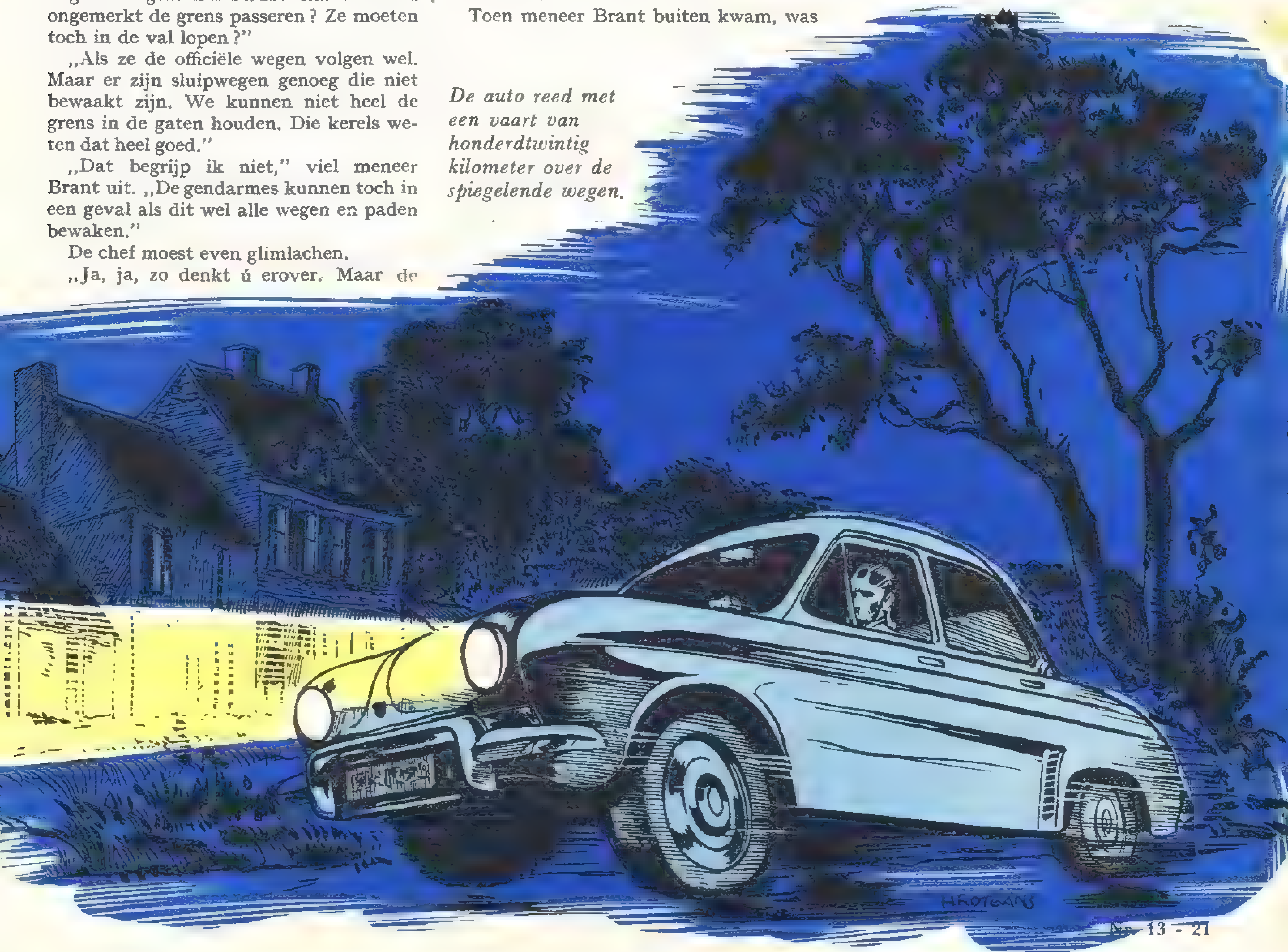
Bergen. Het was nog stil op straat. Van Bergen reed hij via Leuze naar Ronse.

De weg maakte een vrij scherpe bocht en opeens moest meneer Brant sterk remmen. John werd wakker van de schok.

„Wat is er ?" vroeg hij nog half slapend. „Waar zijn we ?. . ." Duizelig keek hij om zich heen.

Meneer Brant gaf geen antwoord. Vlak voor hem reed een geweldig grote en brede kermiswagen, een soort circuswagen.

Brant gaf een deuntje op de claxon weg, maar zonder resultaat. De wagen bleef rustig op het midden van de weg rijden. Er was trouwens bijna geen gelegenheid tot uitwijken op dit punt.

De auto reed met een vaart van honderdtwintig kilometer over de spiegelende wegen.

Toen de weg een bocht maakte zag Brant dat hij niet met één wagen te doen had, maar met een hele reeks, kleine en grote.

„Zulke brede wagens moesten op wegen als deze geweerd worden," vond professor Brant. „Als hij zo voor ons blijft rijden, kunnen we tot Gent toe achter hem aan blijven kruipen."

Nogmaals sloeg hij met geweld op de claxon, maar het hielp niet. Meneer Brant begreep dat de bestuurder van de wagen hem niet kon zien door het stof dat het vehikel deed opwaaien en door het geratel van de motor kon hij vermoedelijk ook de claxon niet horen. Toen de weg een bocht maakte, zag Brant dat hij niet met één wagen te doen had, maar met een hele reeks, kleine en grote.

Het was een reizend circus. „Laten we hopen," bromde hij, „dat we dat stelletje voor Ronse kwijtraken."

Even later werd de weg zo breed, dat hij het circus gemakkelijk kon passeren. Er waren vier of vijf gemotoriseerde woonwagens, sommige met een kleinere aanhangwagen, een groot aantal wagens waarin paarden vervoerd werden, wagens voor wilde dieren, woonwagens voor het personeel en aan het eind de wagens die het materiaal vervoerden.

„Gelukkig, dat hebben we gehad," zei meneer Brant toen hij de stoet achter zich had. „Jammer, we hebben veel kostbare tijd verloren."

John keek nog eens achterom en vroeg zich af waar het circus heen ging. Hij zou het wel grappig hebben gevonden op het vasteland naar een circus te gaan kijken, tenminste... als alles normaal geweest zou zijn natuurlijk en Tom erbij was.

„Zit niet zo naar dat circus te gapen," zei meneer Brant en zijn stem klonk nogal streng. „Je kunt beter opletten of je geen aanwijzingen langs de weg ziet liggen. Als je iets ziet, zal ik onmiddellijk stoppen."

John haalde de schouders op. „We weten toch alles wat we weten moeten? Ze zijn op weg naar Gent. Als de politie hen nu nóg niet kan vinden, nou, dan moeten ze hun ontslag maar nemen."

Meneer Brant schudde afkeurend het hoofd.

„Je hoeft over de politie in België geen grapjes te maken," zei hij. „Die laat zich heus niet zo gemakkelijk bij de neus nemen. Jullie in Engeland denken altijd, dat jullie met je Scotland Yard het puikje van de zalm hebben. Maar de politie op het vasteland doet voor de Engelse heus niet onder. Trouwens, dat zul je hoop ik gauw genoeg merken."

Meneer Brant voelde zich een beetje meer op zijn gemak. Hij woonde in Gent en bevond zich dus in een omgeving die hij door en door kende. Dat zou het zoeken heel wat vergemakkelijken. Bovendien kende hij er de mensen en ook de politie. Hij kon er bij inspecteur Janssen op aandringen alle zeilen bij te zetten. Deze inspecteur immers was een geschikte man, die al heel wat moeilijke zaken had opgelost.

Misschien, dacht meneer Brant, is Tom hier wel ergens vlak in de buurt. Misschien rijdt hij wel in een auto voor ons uit. Misschien is er nieuws in Oudenaarden. Misschien stond Tom in Gent al op hen te wachten... Wie weet... wie weet!...

HOOFDSTUK X

Aankomst in Gent

„Het is een uiterst geheimzinnige geschiedenis," zei de politiechef in Oudenaarden, „en het wordt met het uur geheimzinniger."

„Wat is er dan nu weer gebeurd?" vroeg meneer Brant. Hij zag er afgetobd uit en als hij sprak, struikelde hij over zijn woorden.

De chef speelde met zijn pen, terwijl hij steeds langs meneer Brant heen keek, alsof hij hem niet in de ogen wilde zien.

„De Franse politie heeft grote fouten gemaakt," verklaarde hij. „Het is u bekend dat men in Frankrijk de Rondella verlaten langs de weg heeft zien staan."

„Inderdaad," bevestigde Brant.

„Welnu, het lag toch voor de hand dat de kerels die de jongen ontvoerd hebben, terug zouden komen om de dure wagen op te halen. Een Rondella is geen oude fiets, die je langs de weg laat staan."

Hij dacht even na en vervolgde: „Uitgaande nu van de veronderstelling dat de kerels niet van plan waren de wagen aan de eerlijke vinder cadeau te geven, had men er een wachtpost bij moeten zetten. Dit hebben ze verzuimd."

„En... waarom?..." begon Brant, maar de chef viel hem in de rede.

„Welnu, de volgende ochtend was de Rondella weg. Verdwenen."

Meneer Brant zette grote ogen op. „Hoe kan dat?"

„Precies," hernam de chef, „dat is nu juist het geheimzinnige. Het onbegrijpelijke. Niemand heeft de Rondella gezien. Ra, ra, hoe zit dat? Is de Rondella onze grens gepasseerd? Ik weet het niet..."

„Over een binnenpaadje misschien?" vroeg meneer Brant, die zich herinnerde wat hij van de wachtmeester aan de grens had vernomen.

„Onzin." De chef maakte een ongeduldig gebaar. „Onzin. Rondella's rijden niet langs smokkelpaadjes. Maar het lijkt erop dat de kerels dat ding op de een of andere manier onzichtbaar hebben gemaakt."

„Dat is zeker géén onzin?" vroeg meneer Brant geprikkeld.

„Natuurlijk is dat onzin," gaf de chef toe. „Ik zou niet weten hoe dat kan. Onze theorie is dat de ontvoerders alleen 's nachts rijden en hun wagen overdag ergens verstoppen. U hoeft niet bang te zijn. Alle wegen worden bewaakt. De jongen wórdt gevonden."

Een kwartier later reden meneer Brant en John de stad weer uit, nu recht op Gent aan. Hun vertrouwen op de goede afloop werd steeds kleiner. Heel de Franse

politiemacht, en nu ook de Belgische, was bezig te zoeken. En toch had men niets gevonden.

„De zaak bevalt me hoe langer hoe minder," zei Brant na een lange stilte. „De radio is natuurlijk ook al lang ingeschakeld."

John was nu helemaal uitgeslapen. Hij keek vol aandacht naar iedere auto die ze inhaalden en iedere auto die passeerde. Dorpen vlogen voorbij. Professor Brant stopte alleen om te tanken, om een paar broodjes te kopen of om 'n kop koffie of een koel drankje te drinken. Gelukkig had het opgehouden te regenen. De afstand van Oudenaarden naar Gent, die op de kaart zo kort leek, was langer dan John verwacht had. Maar eindelijk bereikten ze de buitenwijken van de stad. John keek een beetje verbaasd op. Hij kon niet zeggen waarom, maar hij had zich Gent voorgesteld als een klein provinciestadje. Toen ze de plaats een eind binnengereden waren, merkte hij dat Gent een grote en drukke stad is. Meneer Brant had er natuurlijk geen moeite mee de weg te vinden. Hij kende alle straten en hij wist welke weg hij moest nemen om zo gauw mogelijk het politiebureau te bereiken. John zag dat de professor beefde van spanning en hij zelf vocht ook tegen zijn zenuwen, die hem de baas dreigden te worden.

Ze reden tot vlak voor de hoofdingang van het bureau. Voor hen stopte een taxi. De man die uit de taxi stapte en iets tegen de chauffeur zei, stond met de rug naar John en professor Brant toegekeerd. Maar John zag direct wie het was. Het was zijn vader, inspecteur Hadley.

Toen de inspecteur zich omkeerde en zijn zoon voor zich zag staan, kon hij het eerste ogenblik geen woord uitbrengen. Hij legde stil een hand op de schouder van de jongen. Professor Brant stond enige ogenblikken bedremmeld te kijken. De geleerde voelde zich schuldig aan het feit dat Tom verdwenen was. Hij had beter op hem moeten passen. En nu vreesde hij dat inspecteur Hadley hem verwijten zou maken. Maar de inspecteur zei zo nuchter mogelijk: „Dag, Brant. Ik ben blij dat jullie er ook zijn. Dan kunnen we beter werken."

„Ja, ja," knikte Brant zenuwachtig en hij wilde beginnen honderd uit te verklaren. Hadley zei: „Kom, laten we liever meteen naar binnen gaan. Iedere minuut telt in een zaak als deze. En bovendien... je kúnt niet weten..."

John bewonderde zijn vader, die onder omstandigheden als deze nog zijn kalmte wist te bewaren.

Een agent kwam het drietal tegemoet en zei dat inspecteur Janssen op hen zat te wachten. De inspecteur kende professor Brant en Hadley kende hij ook een beetje. Hij had weleens in Engelse kranten iets over hem gelezen. Na de begroeting werden alle feiten nog eens nagegaan. Het resultaat was maar klein.

„Hebt u een foto van de jongen meegebracht?" vroeg inspecteur Janssen.

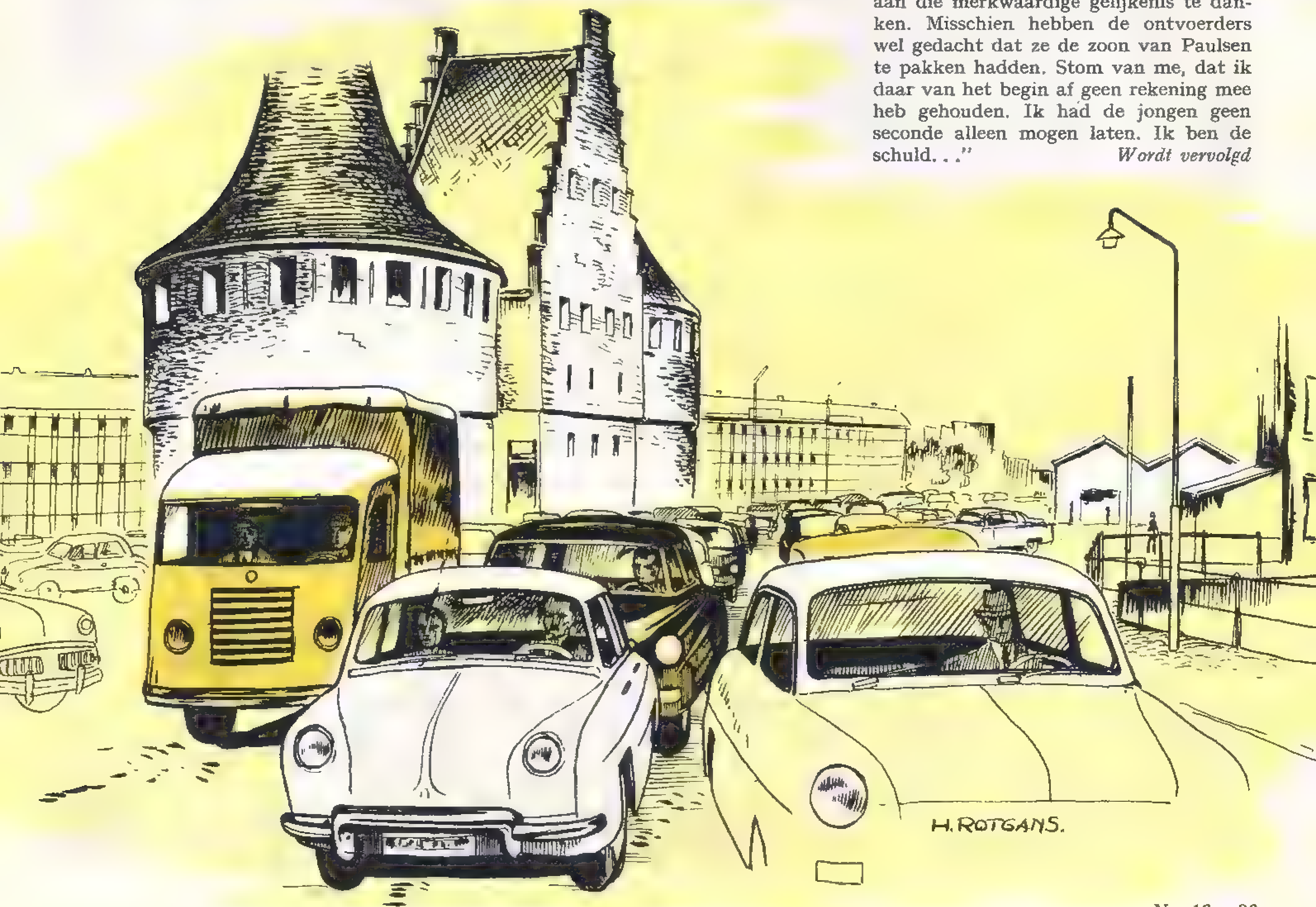
Hadley knikte. Het was het eerste waar hij aan gedacht had, toen hij in Londen vernomen had wat er was gebeurd. Tom stond op de foto in short, met een sporthemd aan en met wapperende haren. John had het kiekje pas enkele weken geleden genomen.

Plotseling zette inspecteur Janssen grote ogen op. „Maar..." riep hij uit, „we hébben al een foto van deze jongen. Dat is Siegfried Paulsen."

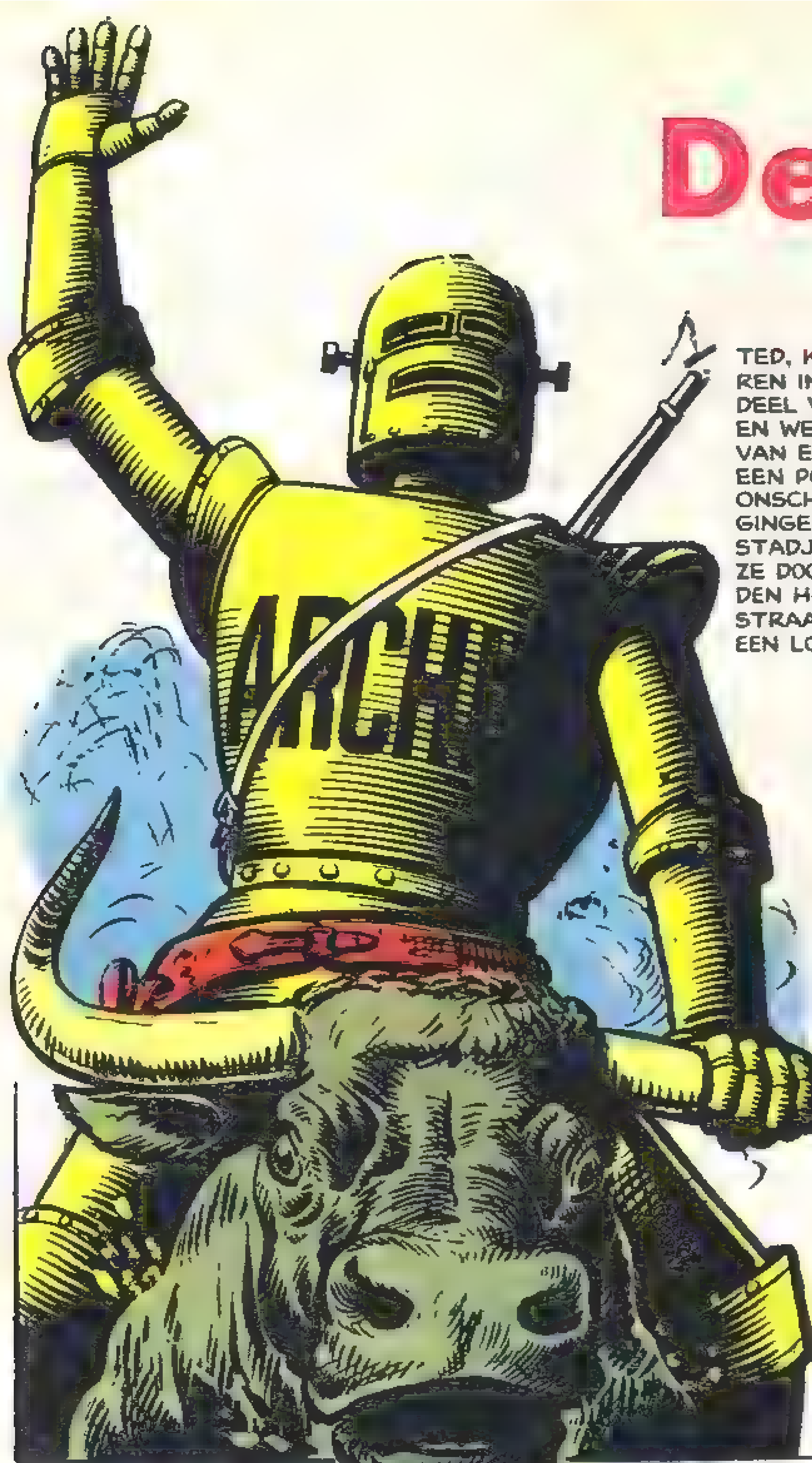
Inspecteur Hadley begreep niet wat hij bedoelde en professor Brant moest hem het een en ander uitleggen.

„Siegfried Paulsen is de zoon van ingenieur Paulsen, de beroemde uitvinder. Die jongen is ook ontvoerd. De ontvoering van Tom hebben we ongetwijfeld aan die merkwaardige gelijkenis te danken. Misschien hebben de ontvoerders wel gedacht dat ze de zoon van Paulsen te pakken hadden. Stom van me, dat ik daar van het begin af geen rekening mee heb gehouden. Ik had de jongen geen seconde alleen mogen laten. Ik ben de schuld..."

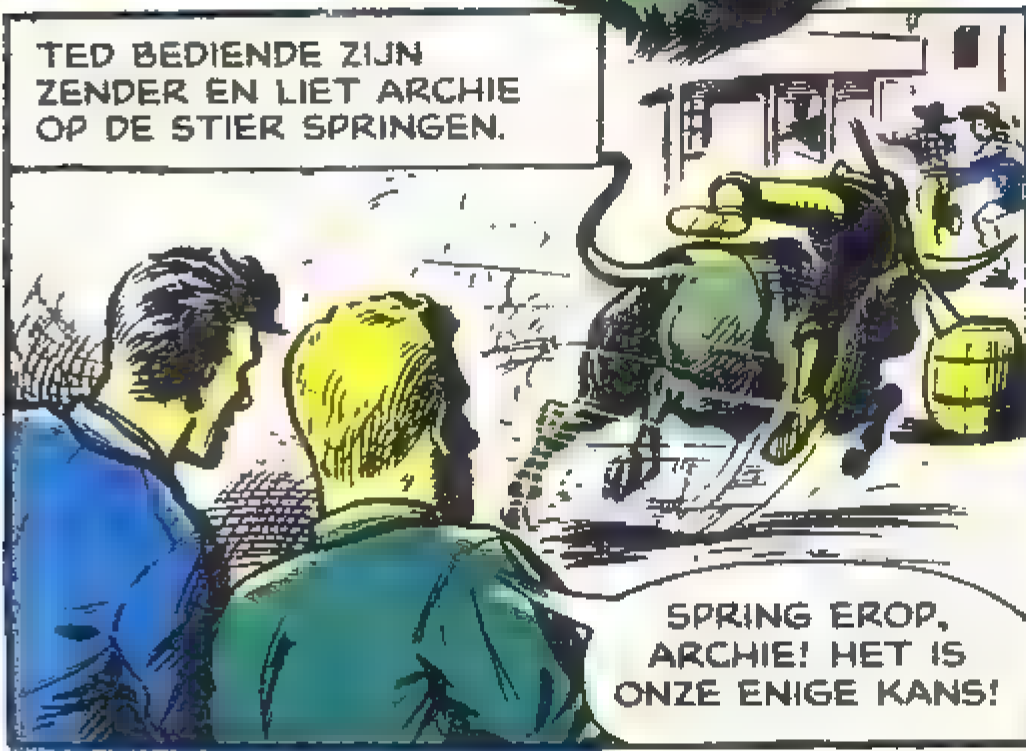
Wordt vervolgd

De man van staal

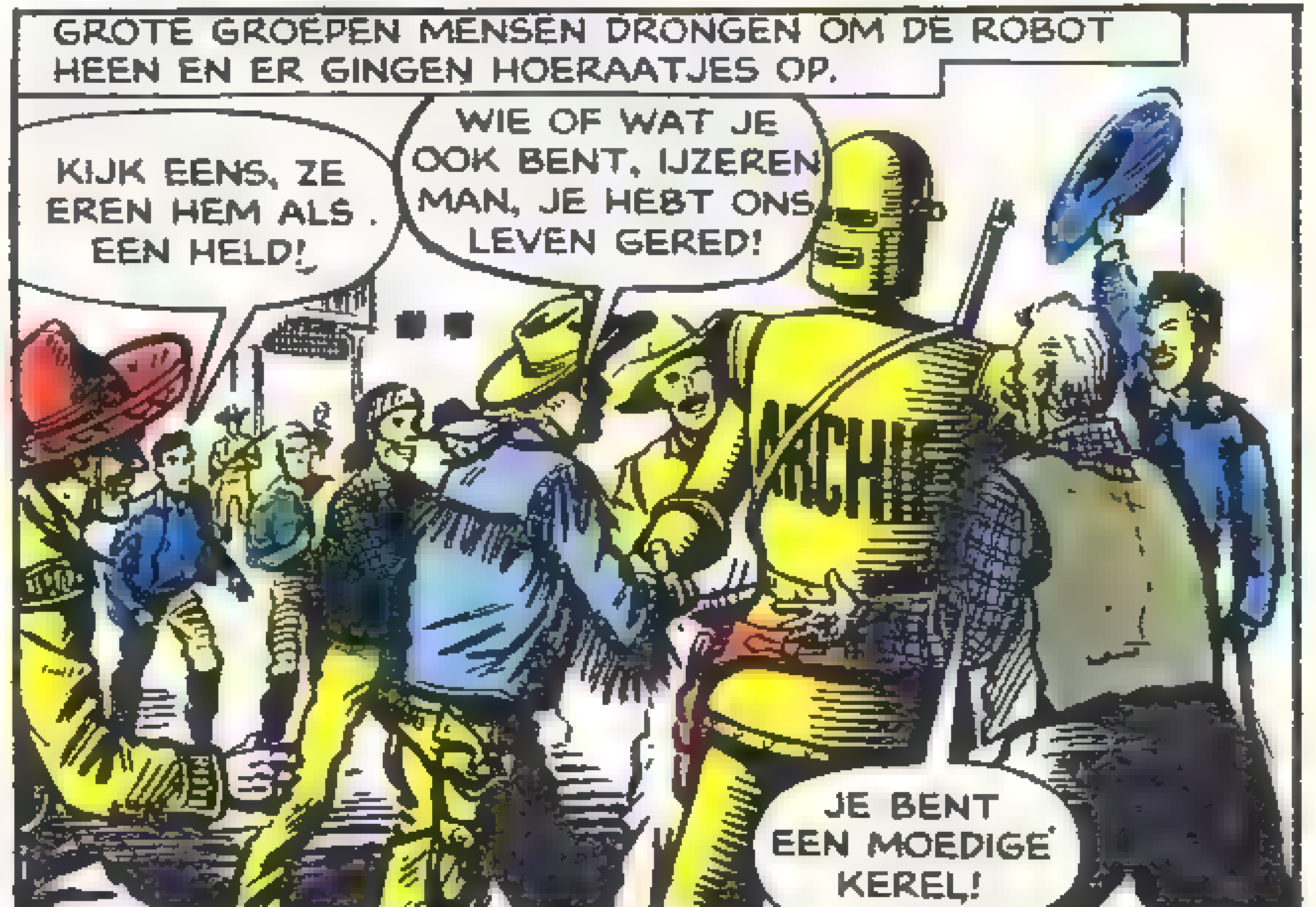

DE STIER MAAKTE EEN PAAR DOLLE SPRONGEN EN SCHOOT TOEN VLAK VOOR HET VAT LANGS.

HET IS GELUKT! HET VAT IS NIET GERAAKT!

EEN EIND VERDER WIST ARCHIE HET WOEDENDE DIER IN ZIJN MACHT TE KRIJGEN.

MAAR DE SHERIFF MAAKTE EEN EIND AAN DE BLIJE STEMMING.
JULLIE ZIJN LID VAN EEN BENDE EN DAAROM MOET IK JULLIE ARRESTEREN.
U VERGIST ZICH, SHERIFF!

ONDER LUID GEMOMPEL WERDEN DE DRIE VRIENDEN WEGGEVOERD.
ZE HEBBEN JE LEVEN GERED!
DAT WEET IK, MAAR IK MOET MIJN PLICHT DOEN. MAAK HET ME NOU NIET AL TE MOEILIJK.
KANTOOR VAN DE SHERIFF
GEVANGEN!

TOEN ZE BINNEN WAREN, LIET TED DE STIJG-BEUGEL AAN DE SHERIFF ZIEN.
WE ZIJN OP ZOEK NAAR DE MAN DIE DEZE STIJGBEUGEL GEMAAKT HEEFT. MISSCHIEN KUNNEN WE MET ZIJN HULP DE WARE SCHULDI-GEN AANWIJZEN.
HIJ MOET HIER IN DE STAD WONEN.

DE SHERIFF KEEK DE VRIENDEN AAN EN ZEI:
DE MAKER VAN DIE BEUGEL IS EEN IN-DIAANSE SMID. HIJ HEET SIRDAR. LUISTER...

HET WAS MIJN PLICHT OM JULLIE TE ARRES-TEREN, MAAR NIEMAND ZAL MIJ IETS VERWIJTEN ALS JULLIE WETEN TE ONTSNAPPEN! DUS...

TED BEGREEP DE TIP EN BRACHT ARCHIE IN ACTIE.
DANK U, SHERIFF! IK BEGRIJP WAT U BEDOELT!

IN EEN PAAR TELLEN WAREN DE SHERIFF EN ZIJN HELPER ONTWAPEND!
GA JE GANG. JE MOET ALLES DOEN OM HET ZO ECHT MOGELIJK TE MAKEN.
WE ZULLEN U NATUURLIJK MOETEN BOEIEN.

DE SHERIFF EN ZIJN HELPER WERDEN IN EEN CEL GESLOTEN.
ER IS GEEN ACHTERDEUR, DUS GAAN WE MAAR DOOR HET DAK. TOE MAAR, ARCHIE, DOE JE BEST!
OP DEZE MANIER IS HET ALLEMAAL NET ECHT!

SPOEDIG HAD ARCHIE EEN GAT IN HET DAK GEMAAKT.
GOED WERK, ARCHIE!
HOE GAUWER WE NAAR DIE SIRDAR KUNNEN HOE BETER!

WAT DE VRIENDEN NIET ZAGEN WAS DAT IN DE SCHADUW VAN EEN BOOM IEMAND HEN BESPIEDDE.
DAT ZAL IK DE BAAS EENS GAAN VERTELLEN! HET ZAL HEM IN-TERESSEREN!

Goudzoekers

Vervolg van blz. 3

heb er schoon genoeg van. Er komt toch niks van terecht... We kunnen wel jaren naar goud blijven zoeken. Ik heb ook geen zin om in de winter hier te bevriezen. Ik smeer hem naar Winnipeg om een baan te zoeken."

„Doe maar wat je niet laten kunt. Je kunt de kano nemen en je laat hem maar achter bij Chippy Joe, dan zal hij hem wel weer naar mij terugbrengen."

Zwijgend aten de twee mannen hun ontbijt. Hartmann had kennelijk haast om weg te komen. Pat keek hem peinzend aan over de rand van zijn koffiekom.

Misschien heeft hij wel gelijk, dacht hij. Na wat er gisteravond gebeurd was had het geen zin meer om bij elkaar te blijven.

„Nou, dan ga ik maar!" mompelde Hartmann, zijn rugzak op zijn schouders hijsend.

„Tot ziens," antwoordde Pat rustig. Hij was er de man niet naar om zich bij een mislukking neer te leggen. Hartmann en hij waren er niet in geslaagd goud te vinden en het was hun ook niet gelukt het met elkaar te vinden... De schuld lag echter niet bij hem. Hij stak Hartmann zijn hand toe, die hem aarzelend aannam. Het was een slappe handdruk, zonder overtuiging, maar Pat wist nu tenminste wie hij voor zich had. Hartmann gaf zichzelf helemaal bloot door die alleszeggende handdruk. Nog duidelijker dan door woorden gaf hij met die laffe, aarzelende handdruk te kennen, dat hij gelogen had. Alles was nu glashelder. Verachtelijk keek Pat hem na, maar Hartmann keek niet om en schuifelde weg naar het meer, waar de kano lag.

Zodra hij weg was, nam Pat zijn geweer en ging het bos in. Hij zou Sal vinden, al zou het alleen maar zijn om het dode lichaam van zijn trouwe vriend te kunnen begraven. Hij wist nu precies waar hij zoeken moest. Het schot dat hij gehoord had, was gekomen uit de richting van het Pintaildal; een klein ravijn, waar een riviertje door stroomde. Gisteravond, toen Pat voorgesteld had daar te zoeken, had Phil steeds ontkend dat hij daar in de buurt geweest was.

„Ik weet zeker dat ie daar wél geweest is," bromde Pat, toen hij vastberaden die weg insloeg. In gedachten probeerde hij na te gaan wat er was gebeurd. Hartmann was uit de richting van de hut gekomen. De weg naar het ravijn werd versperd door dichte struiken, daarom zou Sal zijn weg naar rechts gekozen hebben, zoals een goede jachthond betaamt, en zo waarschijnlijk langs de rand van het ravijn gekomen zijn. Pat wist precies hoe zijn hond te werk gegaan was. Sal zou een halve cirkel gemaakt hebben om het wild in de richting van Hartmann te kunnen jagen en Hartmann zou niet hebben begrepen uit welke richting de hond weer te voorschijn zou duiken. In de schemering kan men zich makkelijk vergissen, vooral als je vingers jeuken om iets voor de pot te schieten.

Ja, Pat wist wat het was om per ongeluk verkeerd te mikken. Hij herinnerde zich dat hij eens bijna op iemand die een bontmuts droeg, geschoten had. Alleen de bontmuts was zichtbaar geweest en terwijl die op en neer danste in het kreupelhout, op ongeveer vijfendertig meter afstand, was het net of er een haas wegsprong. Gelukkig had hij niet geschoten. Nee, je kon het niemand kwalijk nemen. Phil ook niet. Wat hij hem niet kon vergeven, was, dat hij erom gelogen had en dat hij zo misselijk gehuicheld had toen hij deed of hij mee wou helpen zoeken.

Sal was dood. Goeie ouwe Sal. Een prachthond was het geweest. Nog versuft door de gedachten aan wat er gebeurd was, stond hij plotseling stil en staarde dof naar de grond. Er glinsterde iets tussen zijn voeten... Hij bleef er een tijd naar staan staren zonder het eigenlijk te zien. Langzamerhand drong het tot hem door... Het was de huls van een kogel. Hij raapte hem op, keek ernaar en wierp hem toen met een minachtend gebaar weg.

Dus hier had hij gestaan! Sal was van de ravijnkant naar boven geklauterd, Hartmann had geschoten, misschien op maximale afstand. Zou hij dichterbij geweest zijn, dan had hij de hond zeker herkend!

Pat baande zich langzaam een weg door het struikgewas met de ogen scherp op de grond gericht. Aan de rand van de afgrond zag hij iets dat zijn hart sneller deed kloppen. Een vlek van wat bosbessen zouden hebben kunnen zijn. Maar het waren geen bosbessen. Het was bloed! Iets verder nog een, iets groter. Pat knielde en onderzocht het allemaal grondig. Tegen een boom gekleefd zat een plukje haar... een plukje goudgeel hondehaar.

„Er is geen twijfel aan dat het van Sal is," mompelde hij, terwijl hij het haar tussen zijn vingers nam en goed bekeek. De haren waren zacht en glanzend en met een brok in zijn keel herinnerde Pat zich hoe Sals vacht altijd als zijde had geglansd. Toen probeerde hij zich weer precies voor te stellen wat er gebeurd kon zijn.

„Sal kwam het ravijn uit en liep langs de rand door de bosbessestruiken, toen Hartmann schoot. Hij werd geraakt, rolde om en botste tegen de boom..."

Voorzichtig begon Pat de helling af te dalen. Wat gek eigenlijk, dat hij dit kleine ravijntje nog nooit eerder in was gegaan. Het lag niet zo ver van zijn blokhut en het was nu toch al een paar jaar geleden dat hij die had gebouwd. Wat was het hier stil! Achter de boom waar Sal tegenaan moest zijn gekomen, bleek de grond opeens sterk te dalen en Pat had moeite een weg naar beneden te vinden. Schuin onder de boom waaraan de haren hadden gezeten, zag hij een lang spoor van omgebogen en geknakte takken, alsof er iets zwaars doorheen was gekomen.

„Hij zal wel zijn doorgegleden tot de bodem van het ravijn," zei Pat in zichzelf. De spieren van zijn gezicht waren strak gespannen en leken als van metaal.

Half gehurkt, half rollend, soms glijdend, kwam Pat eindelijk onder in het ravijn. Hij durfde er nauwelijks aan denken wat hij daar zou vinden.

Ergens in het bos kraste een kauw hard en doordringend. Een lijster vloog vlak voor zijn voeten op en maakte hem aan het schrikken. Even verder klonk het zachte ruisen van een beekje, tussen de bladeren kon hij het water zien glinsteren in de ochtendzon.

Ineens zag hij Sal. Het was onmogelijk je te vergissen in die gouden vacht, ook al was die half verscholen tussen de struiken. Sal lag een paar meter van het stroompje op zijn zij, de poten dubbelgevouwen onder zijn lichaam en zijn kop vooruitgestrekt.

Pat kon niet meteen de moed vinden om de laatste paar meter af te leggen, die hem nog van de hond scheidden. Hij bleef zitten waar hij zat en sloot de ogen. Hij probeerde ergens anders aan te denken, maar er was maar één gedachte die steeds weer bovenkwam. Bij alles wat hij had gedaan was Sal, zijn gouden jachthond, bij hem geweest. Samen hadden ze gejaagd en waar hij ook maar heen trok, Sal was bij hem geweest, trots rechtop zittend in de neus van de kano, met de tong uit zijn bek, met glinsterende ogen en een snuit die altijd scheen te lachen.

„Kom," zei hij bruusk tot zichzelf, „je kan het niet ontlopen."

Vermoeid, alsof honderd jaren op hem drukten, stond Pat op en liep naar zijn hond. Verbeten keek hij neer op het stille lichaam, dat kortgeleden nog een springende, levenslustige, lieve hond was geweest.

Eensklaps stokte de adem in zijn keel.

„Je verbeeldt je maar wat," zei hij zacht. Zich nauwelijks ervan bewust wat hij deed legde hij zijn geweer neer. Het hoopje op de grond bewoog... Sal ademde! Zo flauwtjes, dat hij er nauwelijks zeker van kon zijn, maar toch...

„Hij leeft! Sal leeft!" schreeuwde hij het uit. Snel knielde hij naast de hond en betastte het lichaam. Het was nog warm. Hij legde zijn hand op de borst van de hond en voelde het hart zwakjes kloppen. Gelukkig, het deed zijn werk nog, alhoewel met moeite. Er was nog leven in de hond.

„Hij heeft het zwaar te verduren gehad," zei Pat met een ernstig gezicht. Sal bewoog even, misschien kwam het door de stem van zijn baas of door zijn aanraking. Even kwam het tipje van zijn tong naar buiten, zijn ogen openden zich en het puntje van zijn staart bewoog moeizaam in een dappere poging om te kwispelen. Met tranen in de ogen bleef Pat op z'n knieën naast de hond liggen. Met moeite vermande hij zich en dwong zichzelf iets te gaan doen. Heel voorzichtig begon hij Sal te onderzoeken. Zijn kop en neus waren met bloed besmeurd, maar dat waren alleen oppervlakkige sneden en schrammen, voor zover hij zien kon. Te oordelen naar de grote plas bloed onder het lichaam had hij de ernstigste wonden in de zij waar hij op lag. Aan het toeval dat hij juist op die kant terecht was gekomen, had hij waarschijnlijk zijn leven te danken. Het had in ieder geval geholpen om het bloeden te stelpen...

„Je viel waarschijnlijk naar achteren, toen de kogel je raakte, ouwe jongen," zei Pat. „Toen botste je tegen de boom en duikelde hier naar beneden. We zullen je opknappen, Sal; al moet ik de duurste dierenarts van heel Toronto halen!"

Water! Dat was van het grootste belang. Hij moest hem eerst wat laten drinken. Moeizaam liep hij naar de rivier. Sal zou beter worden. Een paar weken goede verpleging en dan zouden ze weer samen op jacht kunnen gaan.

Toen hij zich bukte om water te scheppen, viel zijn oog op iets tussen de rotsen. Een kleine, veerachtige streep... alleszeggend voor het geoefende oog. Ongelovig nam hij het stukje steen in zijn handen... een doffe, roodgouden glans straalde hem tegen in het zonlicht. Hij bekeek de steen aandachtig aan alle kanten. Toen legde hij hem voorzichtig neer en zocht er nog een. Dezelfde gouden zonneglans straalde hem tegemoet en deed zijn hart sneller kloppen. Hij vergat Sal een ogenblik en waadde door de rivier, waar hij de stenen die daar verspreid lagen, nauwkeurig onderzocht. Als in een droom keek hij om zich heen.

„Asjemenou," fluisterde hij langzaam, „droom ik of speelt mijn verbeelding mij parten?" Hij ging weer zorgvuldig verder met het onderzoeken van de omringende stenen; er was geen twijfel mogelijk. Een hele ertsader liep langs de oever van het beekje. Het stond voor hem vast dat hier een overvloed aan goud was. Te oordelen naar deze ader zou het misschien zelfs een van de grootste en rijkste vondsten van de hele omgeving zijn. Pat bewoog zich rustig en nam alles goed in zich op, maar eindelijk kon hij zich niet langer bedwingen.

„Hoera!" schreeuwde hij uitgelaten en begon langs de oever van het beekje een soort wilde Indianendans uit te voeren. „Ik heb het gevonden, ik ben er! Goud in overvloed! Wacht maar tot ik dit land heb afgebakend. En dan te denken dat het het hele jaar vlak onder mijn neus lag!"

Toen werd hij overrompeld door een andere gedachte. Als Hartmann opgebiecht had wat hij gisteravond had gedaan, dan waren ze nog bij elkaar geweest. Hartmann moest geweten hebben waar Sal ongeveer gevallen was en dan zouden ze samen in het ravijn zijn gaan zoeken. Dan hadden ze de vondst samen moeten delen.

Zijn blijdschap over de vondst onderdrukkend besteedde hij weer zijn volle aandacht aan Sal. Hij kneep een natte zakdoek uit boven Sals neus en de tong van de hond likte dankbaar het vocht op. Toen hij weer terugkwam met zijn handen vol water, tilde de hond zijn kop al op om wat te drinken.

„Nou blijf je hier rustig liggen, ouwe jongen, terwijl ik de kano ga halen... Alle mensen." Hij herinnerde zich dat Phil de kano had meegenomen. Wat nu?

„De slee. We zullen je naar huis brengen op de slee. Ik weet nog niet goed hoe we dat voor elkaar zullen krijgen, maar lukken zal het. Jij bent een kostbare hond, weet je dat? Een echte goudzoeker."

Een brede glimlach verscheen op zijn gezicht toen hij begreep wat hij gezegd had. Een goudzoeker. Hij en Phil waren samen op zoek geweest naar goud, maar Phil was ermee opgehouden en hij was alleen achtergebleven. Maar nu had hij weer een kameraad, Sal de jachthond, die hem geholpen had goud te vinden.

„Een goudzoeker, dat ben je, Sal," zei hij, „en we gaan je beter maken... zo vlug mogelijk."

De gewonde hond kwispelde nu wat krachtiger met zijn staart, al kostte het hem nog moeite. Het lukte hem zijn kop iets op te tillen toen Pat geruststellend over zijn vacht aaide. Toen, nog duizelig van alle gebeurtenissen, liep Pat met snelle passen naar de blokhut om de slee en verband te halen.

Achter de boom waar Sal tegenaan moest zijn gekomen, bleek de grond opeens sterk te dalen en Pat had moeite een weg naar beneden te vinden.

Paaseiland

het eiland van de stenen reuzen

Het eenzaamste eiland ter wereld is Paaseiland. Het ligt in de Grote Oceaan en hoort bij Chili, maar de afstand tot Valparaiso (de hoofdstad van Chili) is bijna even groot als die tussen Spanje en Canada. Nu zou Paaseiland door die grote afstand tot het moederland alléén nog niet eenzaam hoeven te zijn, als daar niet bijkwam dat het eiland ver buiten de bestaande scheepvaartroutes ligt en dus nooit door een schip van vreemde nationaliteit wordt aangedaan. De enige verbinding met het vasteland wordt onderhouden door het Chileense oorlogsschip de *Pinto*, maar dat maakt de tocht maar één keer per jaar. Het zorgt dan voor een voedselvoorraad voor de eilandbewoners, neemt in ruil de weinige produkten van het eiland aan boord, verzorgt de post als die er is en verdwijnt weer voor zijn reis van een week naar Chili.

Paaseiland is een klein eiland. Het is honderdveertig vierkante kilometer groot en telt op het ogenblik ruim vierhonderd inwoners, die allemaal in één dorp wonen, dat Hangaroa heet. Dit Hangaroa is het enige dorp; de rest van het eiland bestaat uit golvende grasvlaktes, een tiental uitgedoofde vulkanen en een rotsige kust. Vroeger was het dichter bevolkt. In oude boeken wordt het aantal inwoners geschat op vijfduizend en er was toen zelfs een koning. Lange tijd leefden de mensen in rust en vrede op hun eiland tot er op zekere dag onlusten uitbraken tussen de twee stammen. Er ontstonden bloedige gevechten en het resultaat was dat de bevolking sterk verminderde. Vele jaren later werden groepen mensen van het eiland weggevoerd door Peruviaanse slavenhalers en tot overmaat van ramp brak er onder de achtergeblevenen een besmettelijke ziekte uit. Maar de Paaseilanders hebben zich door alle moeilijkheden weten heen te slaan met als gevolg dat ze nu weer ongestoord en in vrede op hun eiland kunnen wonen.

Paaseiland is in 1722 ontdekt door de Nederlandse zeevaarder Jacob Roggeveen. Hij wilde het een naam geven en omdat hij er juist op Pasen aankwam, doopte hij het Paaseiland. De Chilenen namen deze benaming later over en noemden het Isla da Pascua; in de taal van de eilandbewoners heet het Rapanui, wat „het grote eiland" betekent. Toen Roggeveen het eiland een naam had gegeven en wat algemene aantekeningen had gemaakt, vertrok hij weer. Pas veel later kwamen ontdekkingsreizigers naar Paaseiland om onderzoekingen te doen. In onze tijd heeft de Noorse ondekkingsreiziger Thor Heyerdahl veel over Paaseiland geschreven, nadat hij er bijna een jaar geweest is om opgravingen en onderzoekingen te doen.

Het merkwaardigste van Paaseiland zijn de kolossale beelden, die her en der over het eiland verspreid staan. Er zijn er in totaal ongeveer zeshonderd en zij heten in de taal van de eilandbewoners *moais*. Hun lengte varieert van vijf tot twintig meter en hun gewicht van twintig tot dertig ton. De beelden hebben allemaal hetzelfde scherpe, spitse mannengezicht en bestaan uit één groot massief brok steen. Ze zijn vele eeuwen geleden gemaakt en vroeger werd algemeen aangenomen dat het afgodsbeelden waren. Latere onderzoekingen hebben aan het licht gebracht dat deze stenen reuzen bedoeld zijn als grafmonument voor gestorven voorvaderen. De beelden werden gehouwen uit de wanden van een van de vulkanen en omdat ijzer op Paaseiland onbekend was, gebruikte men voor dit werk stenen beitels. Was een beeld na lange en ongelooflijk moeizame arbeid helemaal uit de rots losgehakt, dan sleepte men het met vereende krachten (wagens voor vervoer kende men evenmin) naar zijn plaats van bestemming. Daar aangekomen werd het beeld voorzien van een stenen hoed in de vorm van een cilinder, die één meter hoog en ongeveer twee meter in doorsnee was. Deze hoeden hebben een terracotta kleur, terwijl de beelden zelf grijsgrauw zijn; dit komt omdat ze uit verschillende bergen werden gehouwen.

Wie nu op Paaseiland komt, ziet nog overal die beroemde stenen reuzen. Vele zijn meters diep in de bodem weggezakt en andere zijn omgevallen. Bij het zien van die kolossen kunnen we alleen maar bewondering hebben voor die oude Paaseilanders, vooral als we bedenken onder wat voor moeilijke omstandigheden en met hoeveel geduld zij ze gemaakt en vervoerd hebben. Net als de oude Egyptenaren hebben zij monumenten opgericht die de eeuwen hebben getrotseerd.

De tegenwoordige bewoners van Paaseiland maken geen stenen beelden meer. Zij leven van visvangst, maken houtsnijwerk en delen alles wat zij bezitten onder elkaar. Aan hun hoofd staat een burgemeester, die bevelen ontvangt van de Chileense regering, die eens in het jaar de *Pinto* stuurt om het contact te onderhouden. Het leven van de grote wereld gaat aan de Paaseilanders voorbij, maar zij vinden dat niet erg. Ze zouden hun eiland voor geen goud willen verlaten, ook al is het dan het eenzaamste ter wereld.

Deze strips zijn een deel uit het verhaal van Jonker Fris. Zou je willen weten, wat voor spannende avonturen Jonker Fris beleeft? Stuur dan per brief 3 van deze zegeltjes) op naar Jonker Fris postbus 15 - Heusden. Knip ze uit de wikkel van Jonker Fris conservenblikken of jampotten. Inplaats van 3 zegeltjes mag je ook 5 postzegels van 12 ct bijsluiten. Je ontvangt dan het rijk geillustreerde en kleurrijke boekje:

Jonker Fris en het gestolen smulboekje

Heb je het boekje, dan kun je desgewenst mee doen aan een leuke wedstrijd waarmee je mooie prijzen kunt winnen.

De hoofdprijs is f. 250,-
10 prijzen van f. 100,-
50 prijzen van f. 50,-
100 Jonker Fris pakketten van f. 10,- per pakket

Maar dat is nog niet alles!

De prijswinnaars krijgen als EXTRA BELONING een leuke tocht naar het sprookjespark De Efteling op zaterdag 28 april. Vader óf moeder, grote broer óf zus mag je meebrengen. Daar worden jullie door Jonker Fris getracteerd op een rijke brabantse koffietafel en nog véél meer... Reiskosten (voor 2 personen) worden vergoed.

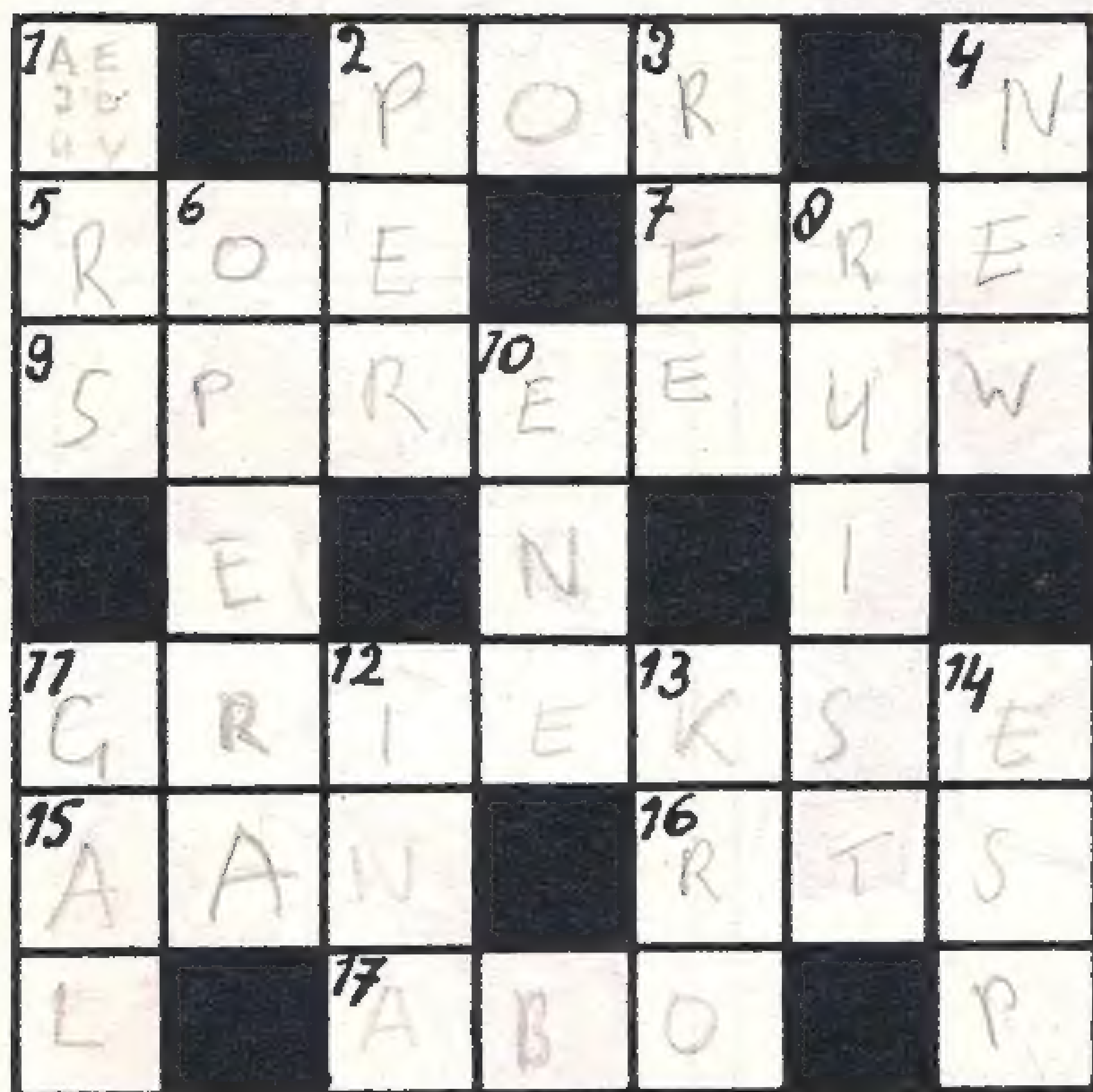
Wees er vlug bij, anders zijn de boekjes weg en dat zou jammer zijn.

Stuur je brief met 3 zegeltjes (of 5 postzegels van 12 ct), met opgave van je naam en adres aan:

Jonker Fris - Postbus 15 Heusden

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

Ingezonden door Gerdie Nijhuis in Almelo.

Horizontaal

2. Stoot, duw
5. Gard
7. Lof
9. Vogel
11. Inwoonster van Griekenland
15. Voorzetsel
16. Rijks Technische School (afk.)
17. Vervoers-onderneming

Verticaal

1. Stadje in Frankrijk
2. Voorzetsel
3. Soort hert
4. Nieuw (Engels)
6. Zangstuk
8. Vorm van het werkwoord ruisen
10. Een zekere
11. Bitter vocht
12. Meisjesnaam
13. Radio-omroep
14. Boom

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Spiraalpuzzel

K	A	L	F	R	A	N	K	R	*A*
									B
T	E	R	O	B	E	V	*E*		I
E							L		G
M		*U*	K	N	*I*		A		E
O		R			E		K		N
R		K		P	*S*		O		O
T		I					E		E
I		*H*	C	S	R	O	*N*		G
U									R
R	F	O	L	S	N	A	G	A	*A*

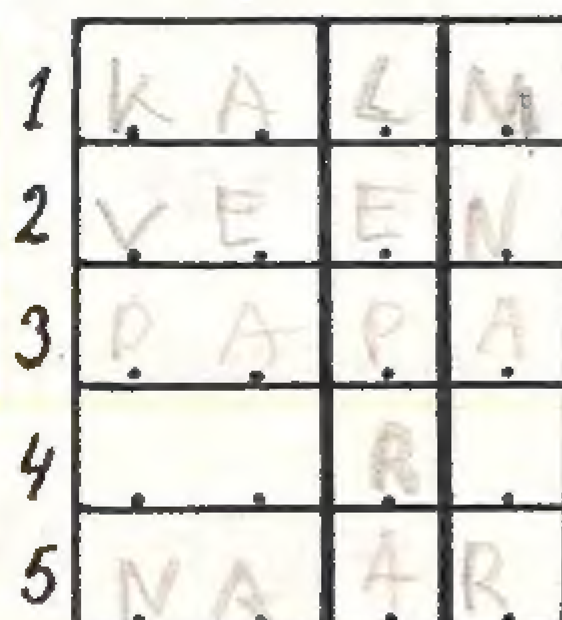
De (cursieve) hoekletters vormen van buiten naar het midden toe gelezen het woord KAARTENHUIS.

Wie weet het?

1.-b; 2.-a; 3.-b; 4.-c; 5.-a; 6.-c.

Verborgen woord

Ingezonden door Tiny Beelen, Horst (L.)

In deze rechthoek moet je vijf woorden invullen van elk vier letters volgens onderstaande omschrijvingen. Als je de goede woorden hebt ingevuld, dan lees je van boven naar beneden tussen de lijnen een woord, dat melaatsheid betekent.

1 Rustig, bedaard
2 Grondstof van turf
3 Vader
4 Muziekinstrument
5 Akelig

Onze zieken

Deze week hebben we drie patiënten uit het sanatorium Dekkerswald in Groesbeek. Het zijn Rienus v. d. Hazelkamp en Tonny Wattenberg (14) en Wim van Leur (13). Ze liggen alle drie in het Margrietpaviljoen en zullen met wat post erg blij zijn. We moeten er nog bij zeggen dat Wim foto's van filmsterren en foto's van paarden verzamelt. Wie laat iets van zich horen?

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

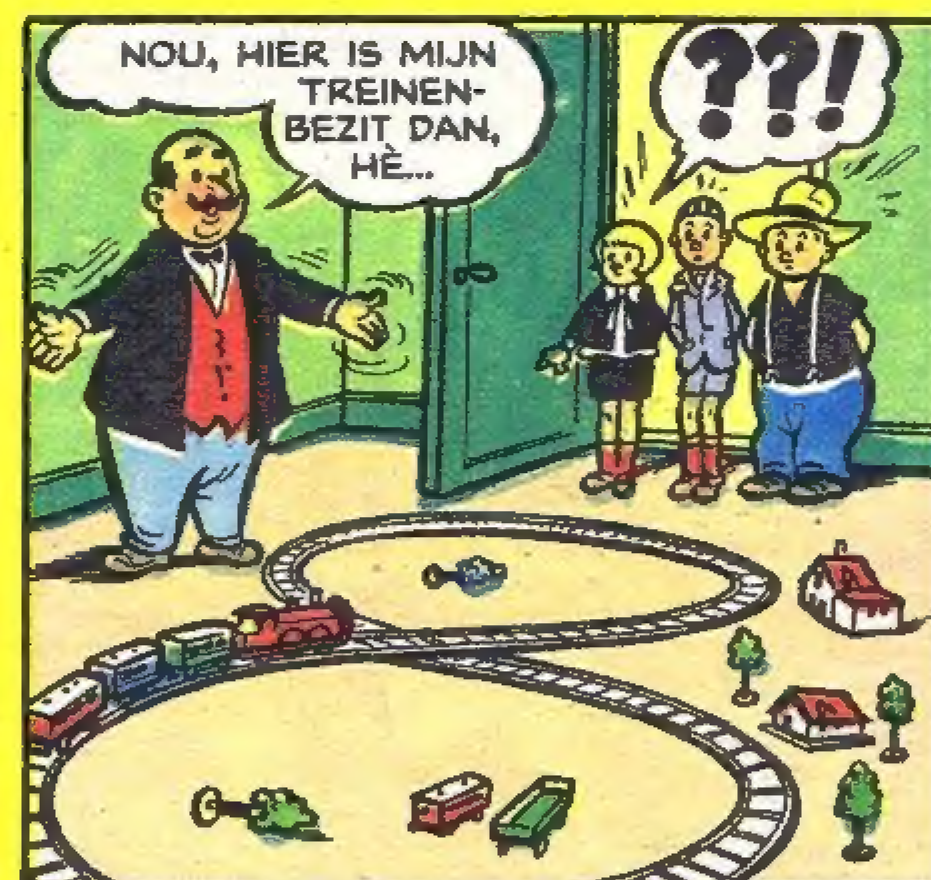

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.